

**MYSTICKÉ
M Ě S T O
B O Ž Í**

*Vy všichni,
kdo jdete cestou kolem,
pohleďte a vizte,
je-li jaká bolest jako bolest,
jež trápí mne.*

(Pláč 1,12)

MYSTICKÉ M Ě S T O B O Ž Í

SVAZEK III.

PROBODENÍ

ZÁZRAK BOŽÍ VŠEMOHOUCNOSTI
A NEVYČERPATELNÝ ZDROJ MILOSTI

ŽIVOTOPIS PANNY A MATKY BOŽÍ
MARIE, NAŠÍ KRÁLOVNY A PANÍ,
NEJSVĚTĚJŠÍ USMIŘOVATELKY
ZA PROVINĚNÍ EVY A PROSTŘEDNICE
MILOSTI, KTERÝ PODLE ZJEVENÍ
A ZA VEDENÍ SAMOTNÉ PANNY MARIE
NAPSALA SLUŽEBNICE BOŽÍ
SESTRA MARIE OD JEŽÍŠE Z AGREDY,
PŘEDSTAVENÁ KLÁŠTERA
NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ,
Ř Á D U S V . F R A N T I Š K A
SERAFÍNSKÉHO V MĚSTĚ AGREDA,
V PROVINCIÍ BURGOS VE ŠPANĚLSKU,
PRO NOVÉ POUČENÍ SVĚTA,
PRO POSILNĚNÍ KATOLICKÉ CÍRKVE
A PRO POVZBUZENÍ LIDSTVA

PODLE PŮVODNÍHO AUTORIZOVANÉHO
ŠPANĚLSKÉHO VYDÁNÍ DO ANGLICKÉHO
JAZYKA PŘELOŽIL FISCAR MARISON
(REV. GEORGE J. BLATTER)

A PODLE TOHOTO CÍRKEVNĚ SCHVÁLENÉHO
ANGLICKÉHO VYDÁNÍ DO ČESKÉ ŘEČI
PŘELOŽIL JAN CYRIL ŘEŘUCHA
V MARIÁNSKÉM ROCE 1954
PRVNÍ ČESKÉ VYDÁNÍ VYDALA
TISKÁRNA ČESKÝCH BENEDIKTINŮ
1637 SO. ALLPORT ST., CHICAGO 8, ILLINOIS

I M P R I M A T U R
prvnímu anglickému vydání

Rome City, Ind., 24. srpna 1912

Důstojnému pánu George J. Blatterovi

Drahý důstojný pane:

Dávám Vám své schválení anglického překladu díla nazvaného „Ciudad de Dios.“ –
S přáním veškerého požehnání zůstávám Váš v Kristu:

† H. J. Alerding, biskup z Fort Wayne

D O P O R U Č E N Í
druhého anglického vydání

Santa Fe, New Mexico, 9. února 1949

S největší ochotou dávám dnes své doporučení novému vydání díla „The City of God“ od sestry Marie od Ježíše, jež bude znovu beze změn vydáno dle původního autorizovaného vydání ze španělské řeči z roku 1902, a již schválené Jeho Excelenci nejdp. H. J. Alerdingem, biskupem ve Fort Wayne.

† Edwin V. Byrne, D.D., arcibiskup v Santa Fe

P R O H L Á Š E N Í

V poslušné uctivosti majíce dekrety papeže Urbana VIII. i všech papežů, prohlašujeme, že v celku i jednotlivostech týkajících se zjevení, zázraků apod. podrobujeme se bezvýhradně soudu svaté Církve římskokatolické.

I M P R I M A T U R
pro české vydání Města Božího

NIHIL OBSTAT: Rev. Martin Horak, O.S.B.
censor deputatus

IMPRIMI POTEST: † Rt. Rev. Ambrose L. Ondrak, O.S.B.
St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois

IMPRIMATUR: † Albert Cardinal Meyer,
Archbishop of Chicago

Chicago, Illinois, January 17, 1961

OPOŽDĚNÁ VÝTKA Jisté encyklopedie a několik spisovatelů po velmi povrchním prohlédnutí a při předstírání opatrnosti si dovolili vynést svůj soud nad „Městem Božím“, ve kterém se zvláštní pozorností zdůraznili útoky francouzských jansenistů a italských galikánů proti Městu Božímu. Ve srovnání s tím, co dobrého bylo o Měste Božím řečeno, je těch několik kritik pronesených škarohlídy jako kapka v moři. Hlavní výtkou proti Ciudad de Dios je, že prý nebylo napsáno Marií z Agredy.

Co si máme o takových kritikách myslet, vysvítá jasně z úředních jednání několika papežů, kteří toto dílo nepřímou schválili a podporovali jeho uveřejnění. Papež Inocenc XI. v listě poslaném 9. listopadu 1681 králi Karlovi II. do Španěl a papež Alexandr VIII. roku 1690 ústně (*viva vocis oraculo*) výslovně prohlásili, že Město Boží může být čteno všemi věřícími. Papežové Klement XI. a Benedikt XIII., první z nich ve dvou dekretech, ze dne 5. června 1705 a ze 26. září 1713, a druhý dekret z 21. března 1729, rozhodli podobně. Mimo to papežové Benedikt XIV. a Klement XIV., kteří schválili prohlášení kongregace obřadů z 8. května 1757 a 11. května 1771, úředně prohlásili, že Město Boží bylo nejen původně napsáno, ale také složeno či upraveno výhradně ctihodnou Boží služebnicí Marií z Agredy.

SCHVÁLENÍ První papež, který věnoval úřední pozornost dílu „Ciudad de Dios“, byl papež Inocenc XI., který 3. července 1686 jako reakci na celou řadu bouřlivých útoků a nástrah, činěných některými členy Sorbonny, o kterých bylo známo, že jsou jansenisté, vydal zvláštní list, kterým povolil vydávání a čtení „Ciudad de Dios“. Podobná prohlášení vydali někteří papežové i v pozdější době. Byli to: Alexandr VIII., Klement XI. a Benedikt XIII. Tato prohlášení byla později znovu připomenuta dvěma dekrety vydanými kongregací posvátných obřadů, schválenými papeži Benediktem XIV. a Klementem XIV. Tím byla potvrzena pravost a věrohodnost spisu „Ciudad de Dios,“ jak bylo sděleno a na-

psáno ctihodnou služebnicí Boží Marií od Ježíše. Vynikající papež Benedikt XIII., když byl arcibiskupem v Beneventu, používal tato zjevení ve svých kázáních o blahoslavené Panně Marii. Dne 26. září 1713 biskup v Sento v Itálii podal námitku proti publikaci „Město Boží,“ ale bylo mu připomenuto, aby se této aktivity vzdal, protože se to přičí rozhodnutí papeže Inocence XI., které bylo vydáno pro celou Církev.

Proces blahořečení Marie z Agredy byl značně posílen španělskými biskupy a jinými vynikajícími osobami v Církví. Tak se stalo krátce po její smrti v roce 1666, kdy byl této služebnici Boží dán titul „ctihodná“, a tím je otevřena cesta k jejímu blahořečení. Je naděje, že se podle Boží vůle najde brzy pracovník mezi jejími četnými ctiteli, který se ujme tohoto úkolu na základě úcty k jejímu svatému životu a znamenitému spisu i četným zázrakům u jejího hrobu.

Redemptoristé vydali v německé řeči v roce 1885 nový překlad, kterému se dostalo schválení a významného doporučení od biskupa v Ratisbonu následujícími slovy:

S upřímnou radostí dáváme naše biskupské schválení překladu původního španělského spisu „Ciudad de Dios“ Marie od Ježíše a doporučujeme tuto knihu, která jistě povznese čtenáře a bude pro ně zdrojem duševního požehnání.

V Ratisbonu 29. září 1885

✠ Ignác, biskup v Ratisbonu

Významné je doporučení knížete-arcibiskupa solnohradského, legáta a primasa německého:

Podle dekretů vydaných papeži Inocencem XI. a Klementem XI. je doporučena ke čtení všem věřícím kniha jménem „Ciudad de Dios“, napsaná ctihodnou služebnicí Boží Marií od Ježíše.

Tuto knihu schválila řada biskupů k tomu účelu vydanými dekrety, čtyři vynikající univerzity, v Toulouse, Salamance, Alcalé a v Lovani, a vy-

nikající členové různých řádů. Učený a zbožný kardinál D'Aguiere prohlásil, že všechny své studie za dobu 50 let svého života považuje pouze za malou část učení obsaženého v této knize, která je v celém svém obsahu v souladu s Písmem svatým, s učením papežů a církevních sněmů. Ctihodný generální představený u sv. Sulpice, abbé Emery, dodal: „Teprve od té doby, co jsem četl zjevení Marie z Agredy, znám náležitě Ježíše a jeho svatou Matku.“

Proto neváháme s vydáním našeho biskupského schválení pro „Ciudad de Dios“ a doporučujeme tuto knihu věřícím a zvláště našemu duchovenstvu.

✠ *František Albert, arcibiskup*

*Arcibiskupská kancelář v Solnohradě
12. září 1885*

Jiné doporučení knihy „Ciudad de Dios“ z novější doby je od biskupa v Tarazoně, které je v předmluvě nového vydání z let 1911–1912:

Já, Dr. James Ozoidi y Udave, z milosti Boží a Apoštolské stolice biskup v Tarazoně, apoštolský administrátor diecéze v Tudela.

Pověřili jsme kněze Eon Eduardo Royo, kaplana a zpovědníka v konventu Neposkvrněného Početí v Agredě, aby obezřetně a přesně porovnal rukopis, připravený pro tisk nového vydání „City of God“, připravovaného k vydání členy výše jmenovaného konventu. Zjistili jsme osobně, že zmíněný kněz tento úkol svědomitě splnil. Proto nyní dosvědčujeme, že nové vydání „Ciudad de Dios“ s několika výjimkami, což jsou jen pravopisné změny, se plně shoduje s původním rukopisem ctihodné matky Marie od Ježíše v Agredě.

Tarazona, 7. dubna 1911

(Pečeť diecéze)

✠ *James, biskup v Tarazoně*

SVATÁ TAJEMSTVÍ
ZE ŽIVOTA
PŘESVATÉ MATKY BOŽÍ
OD NÁVRATU Z EGYPTA
AŽ DO SLAVNÉHO
NANEBEVSTOUPENÍ
JEJÍHO BOŽSKÉHO SYNA
JEŽÍŠE KRISTA

KNIHA PRVNÍ

O DOKONALOSTI,
S JAKOU NEJSVĚTĚJŠÍ MARIA
NAPODOBOVALA
A NÁSLEDOVALA ČINNOST
KRISTOVY DUŠE;
JAK JI VTĚLENÉ SLOVO
VYUČovalo V ZÁKONĚ MILOSTI,
VE ČLÁNCÍCH VÍRY
A O SVÁTOSTECH
A DESATERU PŘIKÁZÁNÍ;
A S JAKOU RADOSTÍ
A ŠLECHETNOU OCHOTOU
S JEHO UČENÍM
SPOLUPŮSOBILA;
O SMRTI SVATÉHO JOSEFA,
O KÁZÁNÍ SVATÉHO JANA,
O POSTU A KŘTU
NAŠEHO VYKUPITELE,
O POVOLÁNÍ
PRVNÍCH UČEDNÍKŮ,
O KŘTU NAŠÍ
NEJSVĚTĚJŠÍ PANÍ,
PANNY MARIE

KAPITOLA I. PÁN ZKOUŠÍ NEJSVĚTĚJŠÍ MARIÍ, KDYŽ S NÍ JEDNÁ S ODSTUPEM A S PŘÍSNOSTÍ; VYSVĚTLENÍ DŮVODŮ TAKOVÉHO JEDNÁNÍ

1. Ježíš, Maria a Josef se již usadili v Nazaretě a tím proměnili své chudé a skromné obydlí v nebe. Aby bylo možné popsat tajemství a svátosti, ke kterým došlo mezi božským Synem a jeho nejčistší Matkou před Kristovým dvanáctým rokem a později, až do doby, kdy začal veřejně kázat, bylo by zapotřebí mnoha kapitol a knih. Přesto bych však byla, vzhledem k rozsáhlosti tématu a bezvýznamnosti tak nevědomé ženy, jakou jsem já, schopna popsat jen velmi malou část toho všeho. Dokonce i přes pomoc světla, které jsem obdržela od této velké Paní, mohu popsat jen několik událostí a větší část děje musím nechat nezapsanou. Není možné ani vhodné, abychom my, smrtelníci, pochopili všechny tyto záhady během tohoto života, protože jsou vyhrazeny až pro budoucí život.
2. Krátce po svém návratu z Egypta do Nazareta se Pán rozhodl zkoušet svou nejsvětější Matku stejným způsobem, kterým Ji zkoušel během jejího dětství a který byl popsán ve druhé knize prvního svazku ve dvacáté sedmé kapitole. I když nyní nesmírně vypsěla v praktikování lásky a moudrosti, přál si Ji Pán povznést k ještě vyššímu stupni svatosti a zásluh vzhledem k tomu, že předmět božské lásky je nekonečný a že schopnosti naší Královny převyšovaly schopnosti všech tvorů. Navíc si pravý Učitel ducha přál v její osobě formovat žačku tak vznešeného poznání, aby nám byla opravdu dokonalou Učitelkou a živým příkladem jeho učení. To mělo být jejím posláním po nanebevstoupení jejího Syna a Vykupitele, jak budu vypravovat později. Bylo

také vhodné a potřebné k počtě Krista, našeho Vykupitele, aby učení evangelia, jímž a na němž chtěl založit svatý, neposkvrněný a bezvadný Zákon milosti, plně osvědčilo svou účinnost a moc na pouhém tvorů a aby byly všechny jeho odpovídající a úžasné účinky demonstrovány na někom, kdo by mohl být všem lidem vzorem. Je zřejmé, že takovým tvorem nemohl být nikdo jiný než nejsvětější Maria, která jako jeho Matka stála tak blízko Mistra a Učitele veškeré svatosti.

3. Proto Nejvyšší rozhodl, aby nebeská Paní byla první učednicí jeho školy a prvorozenou Dcerou Nového zákona milosti, nejdokonalejším vzorem jeho ideálů a nejpoddanějším materiálem, do něhož by, jako do měkkého vosku, mohl vtisknout pečeť svého učení o svatosti tak, aby Syn a Matka byli pravými deskami Nového zákona daného světu (Ex 31,18). S tímto záměrem Jí zjevil všechna tajemství zákona evangelia a jeho učení, což bylo předmětem jeho vyučování od jejich návratu z Egypta až do doby, kdy začal veřejně kázat, jak uvidíme během tohoto životopisu. Těmito skrytými tajemstvími se vtělené Slovo a jeho Matka zabývali během dvaceti tří let jejich pobytu v Nazaretě. Protože se to vše týkalo výhradně nebeské Matky (jejíž život svatí evangelisté neměli v úmyslu popisovat), pisatelé svatých evangelií se o tom nezmiňují, mimo to, co se vypravuje o dvanáctiletém Ježíši, který se ztratil v Jeruzalémě. Po všechna ta léta byla Maria sama jedinou Kristovou učednicí. Proto k těm nevýslovným darům milosti a svatosti, které Jí udělil až do jejich příchodu do Nazareta, na Ni vylil ještě nové světlo a učinil Ji podílnicí na svých božských vědomostech. Uložil a vtiskl do jejího srdce celý Zákon učení o milosti, která bude až do konce světa rozdávána jeho svatou Církví. To vše bylo skutečně u naší velké Paní tak vznešeným způsobem, že to žádná lidská slova nemohou vyjádřit. Byla naplněna takovou moudrostí a vědomostmi, že by to stačilo k osvícení mnoha světů, kdyby jich bylo víc než jeden.
4. Aby Pán mohl vystavět v srdci nejčistší Panny budovu svatosti do výšky, která by přesahovala vše, co není Bůh, položil podle toho i její základy a zkoušel sílu její lásky a všech jejích ostatních ctností. Proto se Pán skryl, takže Ho už neviděla, čímž ztratila svou dosavadní největší

radost a útěchu. Nechci tím říci, že Ji Pán opustil tělesně, zůstával i nadále s Ní a v Ní svou nevýslovnou přítomností a milostí, skryl se ale jejímu vnitřnímu zraku a zadržel projevy své nejsladší lásky. Přitom však nebeská Paní neznala vnitřní důvod jeho jednání, protože Jí Pán nedal žádné vysvětlení. Mimo to se k Ní její božský Syn, aniž by Jí byl sdělil důvod, choval velmi odměřeně a vyhýbal se její společnosti. Často se uchýloval do ústraní a promluvil s Ní jen několik slov, a i to s velkou vážností a majestátností. Nejvíc Ji však trápilo zastínění světla, kterým se jako v křišťálu vídala zrcadlit činnost jeho nejčistší duše. Toto světlo se náhle tak velice zatemnilo, že už nemohla pozorovat tuto činnost, která pro Ni byla živým vzorem jejího jednání.

5. Tato neoznámená a neočekávaná změna byla pecí, v níž bylo očišťováno a zkoušeno nejčistší zlato lásky naší Královny. Překvapena tím, co se stalo, hledala ihned útočiště ve svém pokorném úsudku o sobě, ve kterém se považovala za nehodnou vidět Pána, který se Jí nyní skryl. Vše připisovala svému nedostatečnému spolupůsobení a nevděčnosti za milosti, které obdržela od štědrého a vznešeného Otce milosrdenství. Nejmoudřejší Královna netrpěla tolik proto, že pozbyla jeho oblažující útěchu, jako obavou, že se Mu znelíbila a náležitě Mu nesloužila. To bylo šípem, který působil bolest jejímu srdci. Kdo byl naplněn tak opravdovou a šlechtnou láskou jako Ona, nemohl by cítit něco jiného, protože veškerá rozkoš lásky má základ v útěše a uspokojení, kterého se dostává milujícímu od milovaného. Proto nemůže být uspokojen, pokud se domnívá, že milovaný není spokojen nebo se mu něco nelíbí. Avšak láskyplné vzdechy Matky byly jejímu nejsvětějšímu Synovi velmi milé. Tím víc si Ji zamiloval a něžné city lásky jeho jediné vyvolené zraňovaly jeho srdce (Pís 4,9). Ale kdykoli Ho jeho nejmilejší Matka vyhledala, aby si s Ním pohovořila, On Jí vždy dával najevo svou zevnější zdrženlivost. Jako je plamen výhně nebo požáru zesilován, pokud se pokropí trochou vody, tak byl tímto jeho jednáním rozdmýcháván plamen lásky v nejsladším Matčině srdci.
6. Upřímná Holubička praktikovala hrdinské úkony všech ctností. Považovala se za bezvýznamnější než prach, ctěla svého Syna nejhlubší adorací, velebila nebeského Otce a děkovala Mu za jeho obdivuhod-

né skutky a požehnání. Podrobovala se jeho přáním a vůli, snažila se poznat jeho vůli, aby ji ve všem plnila, stále obnovovala úkony víry, naděje a horoucí lásky, a při všech svých skutcích a za všech okolností tento přelíbezně vonící nardový klas vydával vůni sladkosti (Pís 1,12) pro Něj, Krále králů, který odpočíval v jejím srdci jako na loži vonícím a vystlaném květinami. Stále se s pláčem modlila, vzdychala a z hloubky svého srdce toužila. Vylévala své modlitby v přítomnosti Páně a vyjevovala svá utrpení před Božím trůnem (Ž 142,3). Často svou bolest a své touhy projevovala slovy nevýslovné sladkosti a láskyplného zármutku, jako byla tato:

7. „Stvořiteli celého vesmíru, věčný a všemohoucí Bože, nekonečný ve své moudrosti a dobrotě, nevystižitelný ve své podstatě a dokonalosti, dobře vím, že mé touhy nejsou před tebou skryty a že víš o bolesti, která proniká mé srdce. Pokud jsem já, neužitečná služebnice, nenaplnila tvá očekávání ve službě a útěše, proč, ó Živote mé duše, mě neraniš a netrestáš všemi bolestmi a utrpeními tohoto mého smrtelného života, abych nemusela snášet odvrácení tvých očí, pokud jsem si zasloužila tento trest svými nedostatky? Všechny tresty byly by menší než tento, neboť mé srdce nemůže snést tvou nelibost. Ty jediný, Pane, jsi mým životem, mým štěstím, mou slávou a mým pokladem. Má duše pokládá za nic vše, co jsi stvořil, a nic z toho nechovám ve své duši mimo to, abych velebila tvou velikost a vyznávala Tě jako Stvořitele a Pána všeho. Co si mám tedy počít, pokud mě Ty, můj požehnaný Pane, světlo mých očí, cíli mých tužeb, Polárko mé pouti, živote mé bytosti a podstato mého života, opustíš? Kdo dá fontány mým očím, abych oplakala všechny nedostatky svého spolupůsobení se všemi milostmi, které jsem obdržela, a svůj nevděk za všechna dobrodiní? Můj Pane, mé světlo, můj vůdce a učitel na této cestě, který svým vznešeným a dokonalým působením napravuješ mé křehké a vlažné skutky, jak mám řídit svůj život, když mi schází tvůj vzor? Kdo mě povede bezpečně touto pouští? Co si mám počít a kam se obrátit, když mi odnímáš svou pomoc?“
8. Ale tato raněná laň se nespokojila pouze s tím, ale jako žíznící po nejčistších zřídlech milosti, Maria se obrátila také ke svatým andělům a dlouho se s nimi radila a rozmlouvala: „Nejvyšší knížata a důvěr-

ní přátelé nejvyššího Krále, mí strážci, při vašem blaženém patření na jeho božskou tvář (Mt 18,10) a nevýslovné světlo (I Tim 6,16) zapřísahám vás, abyste mi sdělili důvod jeho nelibosti, pokud ji vůči mně pojal. Přimluvte se za mne v jeho skutečné přítomnosti, aby mi skrze vaše prosby odpustil, pokud jsem Ho urazila. Připomeňte Mu, mí přátelé, že jsem jen prach (Job 10,9), i když mě jeho ruka stvořila a vtiskla do mne pečeť jeho obrazu. Proste Ho, aby až do konce nezapomínal na svou nuznou, aby mohla vyznávat a velebit jeho jméno (Ž 74,19). Řekněte Mu, aby mi vrátil dech života, který mě opouští v obavě, že jsem ztratila jeho lásku. Řekněte mi, jak a jakým způsobem bych se Mu mohla zalíbit a získat znovu radost jeho tváře? Svati andělé Ji odpověděli: „Královno a naše Velitelko, tvé srdce je rozšířené, takže nemůže být přemoženo utrpením. Nikdo není schopen pochopit, tak jako Ty, jak blízko je Pán těm, kteří jsou souženi a volají k Němu (Ž 34,19). Není pochyb, že Všemohoucí zná všechny tvé žádosti a nepohrdá tvými láskyplnými vzdechy (Ž 38,10). Jistě poznáš, že je tvým laskavým Otcem a jeho Jednorozený nejvyšší milujícím Synem, patřícím na tvá utrpení.“ Svým Miláčkem opuštěná Matka odpověděla: „Bylo by snad opovážlivé, kdybych před Něho předstoupila a padla na svou tvář a prosila za odpuštění svých vin, které na mně snad shledal? Co mám dělat? Jak bych mohla ulevit své horoucí touze?“ A nebeská knížata odpověděla: „Srdcem zkroušeným a pokorným náš Král nepohrdá (Ž 51,19), upírá na ně svůj láskyplný zrak a nikdy se Mu neznelíbí volání těch, kteří Ho milují.“

9. Tato řeč a odpovědi andělů naši Královnu a Paní trochu potěšily, protože Ji utvrdily v jejím vlastním přesvědčení, že její vroucí vzdechy vzbudí u Nejvyššího zvláštní lásku a zalíbení. Andělé nechtěli mluvit otevřeněji, protože si Pán přál tyto rozkoše prodloužit (Př 8,31). I když byl její nejsvětější Syn často kvůli své přirozené lásce ke své Matce hluboce pohnut soucitem, když Ji viděl tak zarmoucenou, přesto nedal na sobě nic znát, ale zakrýval svůj soucit přísnou tváří. Někdy, když Ho milující Matka volala k jídlu, opozdil se. Jindy zase pojedl, aniž by se na Ni podíval nebo k Ní promluvil. Avšak i přesto, že naše velká Paní prolévala mnoho slz a v srdci láskyplně naříkala, jed-

nala vždy zdrženlivě a zvažovala své skutky s takovou moudrostí, že kdyby Bůh mohl dát průchod obdivu, jako že nemůže, byl by takovým citům podlehl, když viděl takovou plnost svatosti a dokonalosti v tomto tvorů. Jako člověk se tím kochal, zvláště když viděl, že jeho božská láska a milost přináší tak hojné ovoce v jeho panenské Matce. Svatí andělé Mu pěli nové hymny chvály za tento obdivuhodný a neslýchaný div ctností.

10. Na žádost milující Matky zhotovil svatý Josef lůžko, na které prostřela příkrývku a na němž dítě Ježíš odpočíval a spal. Od doby, kdy ještě v Egyptě opustil kolébku, nechtěl spát na jiném loži nebo mít více pokrývek. Nikdy se na postýlce nenatáhl, ani ji vždy nepoužíval. Odpočíval jen sedě, opřen o prostý polštář, který Mu z vlny zhotovila jeho Matka. Když mluvila o zhotovení lepší postýlky, její nejsvětější Syn odpověděl, že jediné lože, na kterém bude natažen, bude jeho kříž, aby lidi svým příkladem poučil (1 Petr 2,21), že nikdo nemůže vejít do věčného odpočinku užíváním věcí oblíbených v Babylonu a že utrpení je naší pravou úlevou v tomto smrtelném životě. Proto Ho od té doby nebeská Paní s novou horlivostí a pozorností napodobovala v tomto způsobu odpočinku. Když nastal v noci čas k odpočinku, měla Paní pokory ve zvyku padnout před svým Synem, který odpočíval na svém lůžku, na svou tvář a prosit Ho o odpuštění všeho, čím se provinila neplněním svých povinností ve službě a nedostatkem vděčnosti za požehnání toho dne. Znovu Mu vzdávala mnohé díky, s mnoha slzami Ho uznávala za pravého Boha a Vykupitele světa a nechtěla vstát ze země, dokud jí to Syn nepřikázal a neudělil jí své požehnání. Stejně se chovala i ráno, přičemž žádala svého božského Učitele a Pána, aby jí uložil vše, co má toho dne udělat v jeho službách, což Ježíš dělal s projevem velké lásky.
11. Nyní však změnil svůj postoj a chování vůči své Matce. Když se nejnevinnější Matka přiblížila, aby Ho, jako obyčejně, uctila a poklonila se Mu se slzami a vzdechy, které stále více vycházely z nitra jejího srdce, neodpovídal jí ani slovem, vyslechl ji bez pohnutí a požádal ji, aby odešla. Pohled na vlastního Syna, pravého Boha a pravého člověka, s tak změněným chováním a tak odcizeným jednáním, skoupě-

ho na slovo, a vůbec v celém zevnějším jednání tak změněného, nevyсловně trápil nejčistší, holubičí srdce milující Matky. Nebeská Paní zkoumala své nitro i všechny pohnutky, okolnosti a následky svých skutků, napínala svou paměť prověřováním nebeských úkonů své duše a mocností. I když nemohla najít stín temnoty tam, kde vše zářilo svatostí, čistotou a milostí, věděla, jak říká Job, že ani nebe a hvězdy nejsou čisté před Boží tváří (Job 25,5) a že i na andělech shledal nepravost (Job 15,15). Proto se velká Královna obávala, že snad přehlédla nějakou chybu, o které ví Pán. V této úzkosti, i když byla plná nejvyšší moudrosti, trpěla muka lásky, protože její láska silná jako smrt (Pís 8,6) vzbudila v Ní řevnivost, kterou zapálil neuhasínající oheň utrpení a soužení. Tato zkouška naší Královny trvala mnoho dní. Její nejsvětější Syn Ji v té době s velkým zalíbením pozoroval a povýšil na Učitelku všeho tvorstva. Odměnil její věrnost a velkou lásku mnoha milostmi mimo ty, které již měla. Pak se stalo to, o čem budu vypravovat v následující kapitole.

POUČENÍ, JEŽ MI UDĚLILA NEJSVĚTĚJŠÍ KRÁLOVNA NEBES, MARIA

- 12.** Má dcero, vidím, že jsi žádostivá být učednicí mého nejsvětějšího Syna, protože jsi nyní v tom ohledu popsala a pochopila mé jednání. Povšimni si pro svoji útěchu, že úřad Učitele nevykonával jen jednou a jen v době, kdy hlásal své svaté učení, v době, kdy byl ve svém smrtelném těle, jak vypravují svatá evangelia, ale že je učitelem duší stále až do konce světa (Mt 28,20). Napomíná je a poučuje, dodává jim odvalu, pobízí je k tomu, aby dělaly to, co je nejdokonalejší a nejsvětější. Jedná tak vůči všem bez výjimky, i když podle jeho božské vůle každá z duší v závislosti na dispozici a pozornosti získá více nebo méně užitku (Mt 11,5). Kdyby ses vždy řídila touto pravdou, měla bys už dost zkušeností, abys pochopila, že Pán se nebrání být učitelem chudých, opovrhovaných a hříšníků, pokud chtějí naslouchat jeho skrytému učení. Když si nyní přeješ vědět, jakou dispozici od tebe Pán žádá, aby mohl být tvým Učitelem podle přání tvého srdce, ráda tě o tom jeho jménem poučím. Ujišťuji tě, že pokud

tě shledá dobře připravenou, udělí ti, jako moudrý Učitel, plnost své moudrosti a osvětlení.

- 13.** Předně si musíš zachovat čisté, neposkvrněné, jasné a klidné svědomí, musíš být stále bdělá, aby ses nedopustila nějakého hříchu nebo nedokonalosti v žádné situaci, která tě v životě potká. Zároveň se musíš vymanit a vzdalovat od všeho, co je pozemské (jak jsem tě již dříve poučovala), takže nebudeš vlastnit ani žádný obraz nebo památku na světské a viditelné věci, ale uchováš si nejvyšší upřímnost, čistotu a klid srdce. Když tak očistíš své nitro od všech obrazů a stínů pozemských věcí, pak budeš věnovat pozornost Božímu hlasu jako milovaná dcera, která zapomíná na hlas Babylona, na dům svého otce Adama a veškeré sklony k hříchu. Ujišťuji tě, že k tobě bude mluvit slovy věčného života (Jan 6,68). Tvou povinností bude Mu s uctivostí a pokornou vděčností naslouchat, vážit si jeho učení a s veškerou pílí a přesností podle něho jednat. Před tímto velkým Pánem a Učitelem nelze nic ukryt (Žid 4,13) a s nelibostí se vzdaluje od nevděčných a neposlušných. Nechtě si nikdo nemyslí, že takové vzdalování Nejvyššího se děje vždy takovým způsobem, jako se dělo u mne. Ode mne se nevzdaloval Pán kvůli nějakým mým chybám, ale z převléké lásky. Od jiných tvorů se obvykle vzdaluje, aby je postihl zaslouženým trestem za jejich hříchy, urážky, nevděk a nedbalost.
- 14.** Proto, má dcero, při odměřování své úcty a vážnosti k učení a osvětování tvého božského Pána a mých napomenutí musíš vzít v úvahu svá opomenutí a své chyby. Drž na uzdě svou přílišnou bázeň a nepochybuj už, že je to Pán, který k tobě mluví a učí tě, neboť jeho učení samo o sobě vydává svědectví o jeho pravdě a ujišťuje tě, že Bůh je jeho původcem, protože vidíš, že je svatý, čisté, dokonalé a neomylné, vštěpuje to, co je nejlepší, kárá nejmenší pochybení a nadto je schváleno tvými učiteli a duchovními vůdci. Jelikož jsem tvojí Učitelkou, přeji si, abys také následovala mne a přišla každé ráno i večer pokorně a s lítostí vyznat své chyby, abych se za tebe jako tvá Matka mohla přimluvit a dosáhnout pro tebe od Pána odpuštění. Hned jakmile se dopustíš nějaké nedokonalosti, bezodkladně to uznej a pros Pána za odpuštění a slib nápravu. Pokud budeš dbát na to, co ti zde říkám, budeš učednicí Nej-

vyššího i mojí tak, jak si to přeješ. Čistota duše a Boží milost jsou nejlepší a nejpřiměřenější přípravou pro podílnictví na účincích božského světla a vědy a Vykupitel světa je uděluje svým věrným učedníkům.

KAPITOLA II. DUŠEVNÍ ČINNOST NEJSVĚTĚJŠÍHO SYNA I VŠE, CO BYLO PŘED NEJSVĚTĚJŠÍ MARIÍ SKRYTÉ, SE OPĚT ZVIDITELNILO; JE POUČOVÁNA O ZÁKONĚ MILOSTI

15. Lidský duch často a dlouze zkoumal povahu a vlastnosti lásky i její příčiny a účinky. Abych mohla vysvětlit svatou a božskou lásku naší blahoslavené Matky, byla jsem nucena ještě mnoho přidat k tomu, co jsem již napsala a pověděla o lásce. Neboť kromě lásky, kterou měla duše našeho Vykupitele Ježíše Krista, nebyl mezi lidskými tvory nikdo, kdo by se vyrovnal v lásce nebeské Paní, která si zasloužila označení Matka čisté lásky (Sir 24,18). Předmět i cíl svaté lásky je u všech stejný, totiž Bůh sám v sobě, a všichni ostatní tvorové kvůli Němu. Ale podstatný předmět, ve kterém láska existuje a ze kterého vychází, i účinky, které působí, jsou velmi rozdílné. U naší velké Královny všechny základní rysy lásky dosáhly nejvyšší dokonalosti. Měla v neomezené míře a hojnosti čistotu srdce, víru, naději, dětinnou bázeň, vědomosti a moudrost, pamětlivost a vděčnost za největší dobrodiní a všechny jiné zdroje nejvznešenější lásky. Plamen její lásky nebyl rozžehnut bláznovstvím smyslů, které nejsou řízeny a ovládány rozumem. Její svatá a čistá láska přišla cestou jejího vysokého poznání nekonečné dobroty a nevýslovné Boží sladkosti, neboť Bůh, který je moudrost a dobrota, si přeje být milován nejen ve sladkých útěchách, ale také moudrostí a poznáním toho, který miluje.
16. Tyto city lásky jsou si více podobné ve svých účincích než ve svých příčinách, neboť když jednou ovládnou a podmaní si srdce, je velmi těžké je vypudit. To bývá příčinou velkého utrpení lidského srdce, pokud vidí, že ho milující opustil a nevšímá si ho, protože tento nedosta-

tek vzájemné lásky ho nutí k tomu, aby vykořenil také svou lásku. Pokud ale tato láska srdce ovládla tak, že se i přes naléhání rozumu bojí svého vypuzení, nastane tak silný boj, že se podobá smrtelné úzkosti. Ve slepé pozemské lásce je tato úzkost jen bláznovstvím. Ale v božské lásce je tato úzkost největší moudrostí. Protože pokud není možné najít žádnou příčinu pro vypuzení lásky, je tedy nejvyšší moudrostí hledat prostředky k vroucnějšímu milování a horlivěji se snažit zalíbit se Milovanému. A protože i v tomto případě je vůle plně svobodná, stává se, že čím svobodněji duše miluje nejvyšší Dobro, tím více slábne neláska k Němu. Pokud je v takovém vznešeném zápase vůle paní a velitelkou duše, stává se šťastnou otrokyní své lásky a již nehledá, ani není schopna zřeknout se této dobrovolné podřízenosti. Pokud pak duše shledá, že nejvyšší Dobro, které miluje, se jí vyhýbá nebo vzdaluje, trpí v důsledku tohoto svobodného násilí bolestí smrtelných úzkostí tak, jako by jí unikal život. Všechny život duše je v její lásce a ve vědomí, že je milována.

17. Z toho můžeme trochu pochopit, jak trpělo nejvroucnější a nejčistší srdce naší Královny v nepřítomnosti Pána a během zatemnění světla jeho lásky. Způsobilo jí úzkost nejistoty, zda se Mu snad neznelíbila. Neboť právě proto, že byla takřka nesmírnou propastí pokory a lásky a protože nevěděla, co je zdrojem té přísnosti a odměřenosti jejího Miláčka, trpěla mučednictví tak vznešené, a přece tak kruté, že je žádná lidská ani andělská moc nikdy nevystihne. Jen Maria, která je Matkou nejsvětější lásky (Sir 24,24) a dosáhla vrcholu stvořené dokonalosti, sama věděla, jak mohla snést toto mučednictví, které převyšovalo všechna muka všech mučedníků i pokání vyznavačů dohromady. Na Ní se naplnilo, co se praví v Písni Šalomounově: „Kdo by dával veškeré bohatství svého domu, aby si koupil lásku, sklídl by jen pohrdání.“ (Pís 8,7) Neboť při tomto milování zapomněla na všechny viditelné stvořené věci i na svůj život a považovala všechno za nic, dokud nenašla opět milost a lásku svého nejsvětějšího Syna, jehož ztráty se obávala, přestože Ho stále měla. Žádná slova dostatečně nevyjádří její péči a starostlivost, její bdělost a snahu, s jakou se pokoušela zavděčit se svému nejmilejšímu Synovi a věčnému Otcí.

18. Třicet dní trvalo toto utrpení. Jí však, protože pokládala za nemožné žít jediný okamžik bez lásky a Miláčka své duše, se to zdálo jako mnoho věků. Po takovém otálení (podle způsobu vyjadřování) srdce dítěte Ježíše už se nemohlo déle udržet nebo déle odolávat nesmírné síle lásky ke své nejněžnější Matce, neboť i Pán trpěl tím rozkošným a podivuhodným násilím, když Ji držel v takovém napětí a soužení. Jednoho dne se nejvyšší Královna přiblížila ke svému Synovi Ježíši, vrhla se k jeho nohám a se slzami a vzdechy vycházejícími z hloubi jejího srdce Mu řekla: „Má nejmilejší Lásko a nejvyšší Dobro, co znamená já, nepatrný prach a popel, před tvou nesmírnou mocí? Čím je bída tvora v porovnání s nekonečným bohatstvím? Ty ve všem převyšuješ naši nízkost a tvé nekonečné moře milosrdenství zaplavuje naše nedokonalosti a chyby. Jestliže jsem nebyla horlivá ve tvé službě, jak musím vyznat, potrestej a omluv mou nedbalost. Ukaž mi ale, můj Synu a Pane, radost své tváře, která je mou spásou a žádoucím světlem mého života. Zde k tvým nohám kladu svou ubohost, mísíc ji s prachem, ze kterého nevstanu, dokud opět nenahlédnu do zrcadla, které mi ukazuje moji duši.“
19. Tyto a jiné prosby plné moudrosti a nevjroucnější lásky velká Královna pokorně vylévala před svým nejsvětějším Synem. Protože jeho touha navrátit Jí svou útěchu byla ještě větší než touha blahoslavené Paní, řekl Jí s velkou něžností těchto několik slov: „Povstaň, má Matko.“ Protože tato slova byla vyřčena Tím, který je sám Slovem věčného Otce, měla takový účinek, že nebeská Matka byla okamžitě proměněna a uvedena do nevjznešenější extáze, ve které viděla Božství v abstraktní vizi. Pán Ji v ní přijal sladkým uvítacím objetím Otce a Ženicha a změnil její slzy v radost, utrpení v rozkoš a hořkost ve sladkost. Pán Jí zjevil velká tajemství týkající se rozsahu Nového zákona evangelia. S přáním vepsat je úplně do jejího nejčistšího srdce Ji Nejsvětější Trojice jmenovala prvorozenou Dcerou a první Učednicí vtěleného Slova a určila Ji za model a vzor pro všechny svaté apoštoly, mučedníky, učence, panny a jiné spravedlivé nové Církvě a Zákona milosti, který mělo vtělené Slovo vytvořit pro vykoupení lidstva.

20. K tomuto tajemství se vztahuje vše, co nebeská Paní o sobě říká a co jí připisuje svatá Církev ve dvacáté čtvrté kapitole knihy Sirachovec v obrazné mluvě o božské moudrosti. Nebudu se zdržovat vysvětlováním, protože při popisování těchto tajemných událostí objasním, co Duch Svatý říká v této kapitole o naší velké Královně. Postaći, když uvedu některé výroky této kapitoly tak, aby všichni mohli pochopit něco z tohoto obdivuhodného tajemství. „Vyšla jsem z útř Nejvyššího a jako opar jsem pokryla zemi. Bydlela jsem na nebesích a mým trůnem byl oblakový sloup. Sama jsem obešla okruh nebes, prošla jsem hlubinou propastí. Ve vlnách moře, po celé zemi, u každého lidu a všech národů jsem vládla. U nich všech jsem hledala odpočinek, hledala jsem dědictví, na němž bych se usadila. Tehdy mi dal Stvořitel světa příkaz, ten, jenž mě stvořil, mi poručil postavit stan. Řekl mi: »Usaď se v Jakubovi, vejdi v Izraelovo dědictví.« Před věky a na počátku mě stvořil, potrvám věčně. Ve svatém stanu jsem před ním konala službu, tak jsem se usadila na Sionu a v milovaném městě jsem našla odpočinek, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. Zakořenila jsem u lidu plného slávy, na panství Páně, v jeho dědictví.“ (Sir 24,5–12)
21. O něco dále moudrý Sirachovec pokračuje ve vypočítávání Mariiných předností a říká: „Rozprostřela jsem své větve jako terebint, jsou to větve slávy a půvabu. Jsem jako vinice s půvabnou révou a mé květy jsou plody slávy a bohatství. Pojdte ke mně, vy, kdo po mně toužíte, a nasyťte se mými plody. Vždyť vzpomínka na mne je sladší než med, mé dědictví je sladší než plástek medu. Kdo mě jedí, budou ještě lačnět, kdo mě pijí, budou ještě žíznit. Kdo mě poslouchá, nebude se za to muset rdít, a kdo konají mé skutky, nezhrěší.“ (Sir 24,16–22) Nechtě zbožným duším postačí tato slova svatého Písma, ve kterých okamžitě rozpoznají ve vztahu k nejsvětější Marii takovou hojnost tajemství a svatého působení, že tím budou jejich srdce rázem pozdvižena a budou chápat a cítit, k jak nevysvětlitelně významnému a vznešenému učení a výuce povýšil nejsvětější Syn svrchovanou Matku. Rozhodnutím Nejsvětější Trojice se tato Vladařka nebes stala pravou archou úmluvy Nového zákona (Zj 11,19), a z hojnosti její moudros-

ti a milosti jako z nesmírného oceánu přetékaají všechny druhy požehnání, které svatí obdrželi nebo až do konce světa obdrží.

- 22.** Nebeská Matka procitla z vytržení a znovu se klaněla svému nejsvětějšímu Synovi, prosila Ho o odpuštění, pokud se snad provinila opomenutím něčeho v jeho službě. Dítě Ježíš Ji pozvedlo ze země, na které ležela, a řeklo Jí: „Má Matko, jsem velmi potěšen láskou tvého srdce a přeji si rozšířit je a připravit na důkazy mé lásky. Chci splnit vůli svého Otce a vepsat do tvého srdce Zákon svatého evangelia, kterému jsem přišel vyučovat tento svět. A ty, Matko, ho uveďeš do praxe s takovou dokonalostí, jakou vyžadují.“ Nejčistší Královna odpověděla: „Můj Synu a Pane, kéž bych našla milost před tvými očima. Ty řídíš všechny mé schopnosti na cestách své spravedlnosti a vůle. Mluv, Pane, neboť tvá služebnice slyší a bude Tě následovat až do smrti.“ (1 Sam 3,10) Během této rozmluvy božského Dítěte s jeho svatou Matkou začala naše slavná Paní opět vidět Kristovu nejsvětější duši a její vnitřní činnost. Od tohoto dne toto požehnání všestranně rostlo. Dostávalo se Jí jasnějšího a vyššího osvětlení a ve svém nejsvětějším Synovi viděla zrcadlit se Nový zákon evangelia se všemi jeho tajemstvími, svátostmi a učením tak, jak je božský Zakladatel Církve měl v plánu uvést do života a jak je ve svém postavení Vykupitele a Učitele předem připravil pro dobro lidstva. K této jasné vizi Zákona, která byla vyhrazena pouze Marii, přidal další druh výuky. Svými vlastními živými slovy Ji také učil a informoval o skrytých záležitostech své moudrosti (Ž 51,8), které nikdo z lidí ani andělů nemůže nikdy pochopit. Tuto moudrost, na které se Marie přímo podílela, také ochotně sdílela s ostatními před nanebevstoupením Krista, našeho Pána, a ještě intenzivněji po něm.
- 23.** Dobře si uvědomuji, že by v tomto životopisu měla být prezentována všechna skrytá tajemství, která se udála mezi Kristem a jeho Matkou během jeho dětství a mládí až do doby, kdy začal veřejně kázat, protože všechna tato léta strávil výukou své nebeské Matky. Musím ale znovu vyznat, jako jsem to udělala již dříve, že já ani všichni tvořivé nejsme schopni pochopit tak vznešené rozmluvy. Aby bylo možné náležitě tato tajemství a nevysvětlitelné věci popsat, bylo by zapo-

třebí vysvětlit všechna tajemství Písma svatého, celé křesťanské učení, všechny ctnosti, všechna ústní podání svaté Církve, všechny argumenty proti bludům a sektám, dekrety všech církevních sněmů, vše, co Církev prosazuje a hájí až do konce světa, a také velká tajemství slavných životů svatých. Protože to vše bylo zapsáno v nejčistším srdci naší velké Královny, a bylo by nutné k tomu přidat ještě všechny skutky Vykupitele a Učitele s mnohonásobným požehnáním a pokyny Církvi a vše, co svatí evangelisté, apoštolové, proroci a staří Otcové zaznamenali, a také vše, co pak svatí praktikovali. Také osvícení udělená učitelům Církve, utrpení mučedníků a panen i všechny milosti, které jim pomáhaly snášet tato muka a konat skutky jejich svatosti. To vše a ještě mnohem víc, co zde nemohu vyjmenovat, nejsvětější Maria znala, osobně chápala a svědčila o tom. Za to vše náležitě děkovala a spolupůsobila s tím ve svém chování tak dalece, jak toho byla jako tvor schopna. Činila tak ve spolupráci s věčným Otcem jako Původcem všeho a se svým jednorozeným Synem jako Hlavou Církve. Tyto věci vysvětlím později, jak budu moci nejlépe.

- 24.** Během toho, co dávala pozor na poučení, která jí dával její Syn a Učitel, při nejsvědomitějším vykonávání svých prací nezanedbávala nikdy nic z toho, co se týkalo zevnějších tělesných potřeb jejího Syna a svatého Josefa. Pečovala o všechno, nezapomínala připravovat jídlo a vše, co bylo třeba k odpočinku. Před svým nejsvětějším Synem padala vždy s nehlubší úctou na kolena. Snažila se také svatému Josefovi poskytovat příležitost k útěchyplným rozhovorům s dítětem Ježíšem, jako kdyby byl jeho přirozeným otcem. V tom Syn poslouchal svou Matku a často setrval v dílně, ve které svatý Josef s neúnavnou pílí pracoval, aby v potu tváře zaopatřil živobytí Synovi věčného Otce a jeho Matce. Když božský Chlapec povyrosl, pomáhal, pokud jeho síly stačily, svatému Josefovi. Někdy pomohl zázrakem, aby mu usnadnil práci a trochu ulevil. Ale všechny skutky božského Dítěte byly skryty jako rodinné tajemství.

25. Má dcero, zvu tě, abys ode dneška byla mou učednicí a společnicí v dodržování nebeského učení, kterému můj božský Syn učí svou Církev skrze svatá evangelia a jiná Písma. Žádám od tebe, abys připravila své srdce s novou pílí a pozorností, abys mohla jako vyvolená půda přijmout živé, svaté símě Božího slova, přinášejícího stonásobný užitek (Lk 8,8). Učiň své srdce pozorným na má slova a přitom se stále zabývej četbou svatých evangelií. Rozjímej a uvažuj o učení a tajemstvích, která v nich najdeš. Naslouchej hlasu svého Snoubence a Pána. On volá všechny lidi a zve je na hostinu svých slov života (Jan 6, 68). Ale nebezpečný klam tohoto smrtelného života je tak velký, že jen málo duší chce naslouchat a poznat cestu života (Mt 7,14). Mnozí jdou za rozkošemi, které jim nabízí kníže temnoty, a kdo chodí ve tmě, neví, kam jde (Jan 12,35). Ty však jsi povolána Nejvyšším na cesty pravého světla. Chod' po nich, napodobuj mne, a tvé touhy se splní. Zříkej se všeho pozemského a viditelného, nevíš si toho a nechtěj to vidět. Netuž po tom a nevěnuj tomu žádnou pozornost. Chraň se známostí a ať žádný tvor nemá o tebe zájem. Chraň svá tajemství (Sir 27,16), svůj poklad (Mt 13,44) a hleď, abys na sebe nepoutala pozornost lidí a ďábla. To všechno se ti zdaří, jestliže jako učednice mého nejsvětějšího Syna a má budeš dokonale jednat podle učení svatého evangelia, které jsme ti vštípli. Aby ses přinutila k tomu vznešenému dílu, pamatuj vždy na požehnání, kterého se ti dostalo tím, že jsi byla božskou Prozřetelností povolána, abys napodobila můj život, ctnosti a skrze má poučení kráčela v mých šlápějích. Z tohoto stavu novicky musíš přejít k vyššímu stavu a k plnému povolání katolické víry přízpůsobováním se Zákonu svatého evangelia a příkladu Vykupitele, běžíc za vůní mastí jeho pravdy po cestách čestnosti. To, že ses stala mou učednicí, tě má připravit na to, aby ses stala učednicí mého Syna. Oba tyto stavy tě mají přivést k dokonalému spojení s neměnnou Božskou Bytostí. Tyto tři stupně jsou milosti jedinečné hodnoty, protože tě uvádějí do stavu, v němž se můžeš stát dokonalejší než vznešení serafové. Božská pravice ti je udělila, aby tě přízpůso-

bila, připravila a uschopnila k přijetí patřičného světla a rozumu potřebného pro zapsání skutků, ctností, tajemství a svatosti mého života. Zdarma, bez tvých zásluh ti Pán prokázal toto velké milosrdenství, když vyhověl mým přimluvám a žádostem. Získala jsem pro tebe tuto milost, protože ses s bázní a třesem podrobila vůli Páně a poslušnosti ke svým představeným, kteří ti stále výslovně přikazovali, abys napsala tento životopis. Tvou největší odměnou je, že ses dozvěděla o třech stupních nebo cestách, které jsou tak tajemné, skryté a vyvýšené nad smyslovou moudrost a milé tvému božskému Pánovi (Iz 42,16). Obsahují mnoho poučení pro dosažení ještě vyšších cílů, což jsi už sama poznala a zakusila. Zaznamenej si je pro vlastní poučení každý zvlášť, jak si můj nejsvětější Syn přeje. Dej tomu stejný název, jaký jsi uvedla v předmluvě tohoto životopisu: „Zákony Ženicha, drobtý čistě lásky a ovoce sebrané ze stromu života, obsažené v tomto životopisu.“

KAPITOLA III. NEJSVĚTĚJŠÍ MARIA A JOSEF PUTOVALI KAŽDÝ ROK DO JERUZALÉMA, JAK TO POŽADOVAL ZÁKON, A BRALI S SEBOU TAKÉ JEŽÍŠE

26. Za několik dní po příchodu svaté Rodiny do Nazareta se přiblížila roční doba, ve které byli židé povinni představit se Pánu v jeruzalémském chrámě. Toto přikázání zavazovalo židy k této povinnosti třikrát do roka, jak je to uvedeno ve druhé a páté Mojžíšově knize. Ale toto přikázání zavazovalo jen muže, nikoliv ženy (Ex 23,17). Ženy si mohly v závislosti na stupni své zbožnosti vybrat, zda půjdou nebo nepůjdou, protože jim to nebylo ani přikázáno, ani zakázáno. Nebeská Paní se radila se svým snoubencem, jak by se měli v této záležitosti zachovat. Svatý manžel velmi toužil po tom, aby naše Královna, jeho manželka, i její Syn šli s ním, protože si Ho přál znovu obětovat v chrámě věčnému Otci. Nejčistší Matka byla také svou zbožností pužena k tomu, aby se v chrámu poklonila Hospodinovi. Protože si

však v takových záležitostech nechtěla dovolit rozhodovat bez porady a rozhodnutí vtěleného Slova, svého Učitele, požádala Ho o radu. Usnesli se, že dvakrát do roka půjde svatý Josef sám, kdežto potřeťi že půjdou všichni tři. Izraelité navštěvovali jeruzalémský chrám o slavnosti stánků, o slavnosti týdnů čili letnic a o slavnosti přesnic čili Velikonoc. Na tuto poslední slavnost šli společně, nejsladší Ježíš, Přechřístá a svatý Josef. Slavnost trvala sedm dní a během té doby se stalo, o čem budu vypravovat v následující kapitole. Na ostatní dvě slavnosti chodil svatý Josef sám, přičemž nechával božské Dítko a jeho Matku doma.

27. Svatý snoubenec Josef obětoval tyto poutě za sebe, za svou Snoubenku a jménem vtěleného Slova. Jím poučen a obdařen jeho milostí, putoval svatý Josef do chrámu a obětoval tam věčnému Otci dary vždy pro tuto příležitost vyhrazené. Protože zastupoval také božského Syna a jeho Matku, kteří se za něho doma modlili, obětoval tajemné oběti svých modliteb. Protože v nich zastupoval Ježíše a Marii, byla jeho oběť věčnému Otci milejší než oběti všeho židovského lidu. Když však s ním byl o Velikonocích i vtělený Syn Boží a Panna Maria, byla to pouť nejvyš obdivuhodná pro něho i pro nebeské dvořany, kteří, jak jsem již při podobných příležitostech napsala, je nejvyš slavnostně doprovázeli. Deset tisíc andělů provázelo tyto tři poutníky, Ježíše, Marii a Josefa, v lidských podobách zářících krásou a leskem a s nehlubší úctou sloužili svému Stvořiteli a své Královně. Vzdálenost mezi Nazaretem a Jeruzalémem byla asi třicet hodin pěší cesty a svatí andělé, podle rozkazu a ustanovení vtěleného Slova, zachovali stejný způsob doprovodu cestou tam i zpět.
28. Strávili na těchto cestách víc času než jindy, neboť hošík Ježíš chtěl jít pěšky. Protože všichni tři, Syn i rodiče, šli pěšky, museli jít pomalu. Ježíš již v té době začal podstupovat útrapy ve službě věčnému Otci a v náš prospěch. Nechtěl použít svou nesmírnou moc, aby si ulehčil námahu cestování, ale podstoupil ji jako člověk podrobený utrpení a ponechal všemu přirozené účinky, které jsou příčinou různých útrap. Jedním z těchto účinků byla únava a vysílení způsobené cestováním. Ačkoli Mu na první cestě nebeská Matka a svatý Josef uleh-

čovali cestu tím, že Ho občas nesli na rukou, přesto to byla jen malá úleva. Později šel vždy celou cestu pěšky. Jeho něžná Matka tomu nebránila, protože věděla, že touží po utrpení, ale obvykle Ho Ona nebo svatý Josef vedli za ruku. Často, když byl Hošík unaven a uhřátý, byla moudrá milující Matka dojata až k slzám. Ptala se Ho na jeho bolesti a únavu, utírala jeho božský obličej, který byl krásnější než nebesa se všemi hvězdami. Dělal to s nevýslovnou úctou a klečela při tom na kolenou. Božský Syn Jí odpovídal vždy s velkou radostí a říkal, že Mu tato námaha, snášená pro oslavu věčného Otce a pro dobro lidí, působí potěšení. Takovými hovory a zpěvem božských chval si zpříjemňovali cestování, jak jsem se již zmínila na jiném místě.

- 29.** Jindy, když slavná Královna a Paní viděla vnitřní činnost nejsvětější Kristovy duše a dokonalost jeho s božstvím spojeného člověčenství, jehož krása a činnost se projevovala v působení božské milosti a v jeho vzrůstu jako pravého člověka, a když o tom všem ve svém srdci uvažovala (Lk 2,19), cvičila se v heroických úkonech všech ctností a bývala roznícena božskou láskou. Pohlížela také na Dítě jako na Syna věčného Otce a pravého Boha, aniž by kdy ochabovala v lásce pravé přirozené matky, a prokazovala Mu vždy veškerou úctu, která Mu jako Bohu a Stvořiteli patřila. To vše prýštilo přirozeně z jejího přečistého srdce. Během chůze velmi často rozčeřil vítr vlasy božského Hošíka Ježíše. Jeho vlasy nerostly delší, než bylo třeba, a neztratil z nich ani jeden kromě těch, které Mu později vytrhali katané. I takových věcí si nejněžnější Matka všímala, poskytovaly Jí podněty k láskyplnému rozjímání. Veškerým svým vnitřním i zevnějším jednáním byla obdivuhodnou pro anděly a milou svému nejsvětějšímu Synu a Stvořiteli.
- 30.** Na těchto cestách svaté Rodiny konali Ježíš a Maria hrdinské skutky lásky ve prospěch duší. Obrátili mnohé k poznání Boha, zbavili je hříchů, ospravedlnili a přivedli je na cestu věčného života. Protože však nepřišel ještě čas pro Učitele ctností, aby se zjevil, všechny tyto skutky byly konány skrytě. Protože nebeská Paní věděla, že takovou činnost jejímu Synu uložil věčný Otec a že to má prozatím zůstat utajeno, pomáhala při tom jako nástroj Vykupitelovy vůle, ale jen potají. Aby se

mohla řídit vnuknutími nejvyšší moudrosti, nejvyšš obezřetná Paní se vždy radila s božským Dítěm o všech záležitostech cesty. Týkalo se to míst, kde se mají zastavit nebo přenocovat. Nebeská Paní dobře věděla, že její Syn připravil příležitosti pro své obdivuhodné skutky, které ve své moudrosti předem viděl a řídil.

31. Proto někdy trávili noci v noclehárnách, jindy pod širým nebem, ale božské Dítě a jeho nejčistší Matka se od sebe nikdy neodloučili. Slavná Paní vždy opatrovala svého Syna a Mistra, sledovala jeho jednání, aby Ho mohla napodobovat a co nejlépe následovat. Tak se chovala také v chrámu, kde přednášela věčnému Otci své modlitby a žádosti ve spojení s vtěleným Slovem. Byla svědkyní pokorné a hluboké úcty, se kterou jeho člověčenství uznávalo dary plynoucí z jeho Božství. Několikrát tato nejpožehnanější Matka slyšela hlas věčného Otce, který řekl: „Toto je můj milovaný Syn, v němž mám zalíbení.“ (Mt 17,5) Jindy opět poznala a viděla, jak se její nejsvětější Syn za Ni k věčnému Otci modlí a jak Mu Ji obětoval jako svou pravou Matku. Toto poznání Jí působilo nevýslovnou radost. Pozorovala také, jak se modlil za celé lidské pokolení a jak za ně obětoval všechno své úsilí. V těchto prosbách a obětech se k Němu vždy připojovala a následovala Ho.
32. Stávalo se také na cestě, při vstupu do chrámu, nebo když v něm setrvali, že andělé v nejlíbeznější harmonii zazpívali hymny ke cti vtěleného Slova. Přešťastná Matka je viděla i slyšela, rozuměla všem tajemstvím a byla v takových chvílích naplněna novým osvětlením a moudrostí. Její nejčistší srdce bylo rozniceno a hořelo božskou láskou. Nejvyšší Ji zahrnoval novými dary a požehnáními, které můj nedostatečný jazyk nedovede slovy popsat. Byla jimi připravována na utrpení, která Ji měla potkat. Mnohdy po takových útěchách jako v živém obraze viděla všechny urážky, potupu a utrpení, které čekaly jejího nejsvětějšího Syna v tomto městě Jeruzalémě. Aby už nyní mohla vše vidět s živější bolestí, obyčejně Ježíš začínal své modlitby za přítomnosti své nejsladší Matky, a když byla naplněna světlem božské moudrosti a vroucí láskou k Bohu a svému Synovi, byla probodena mečem bolesti, jak Jí to předpověděl Simeon (Lk 2,35). Již nyní

prolévala mnoho slz nad urážkami, které měl vytrpět její nejmilejší Syn, a při vzpomínce na jeho utrpení a potupnou smrt, která Mu byla souzena (Iz 53,3). Její duše byla plná úzkosti při pomýšlení, že krása Božího Syna, která převyšuje krásu všech lidí, má být znetvořena hůř než malomocenstvím (Mdr 2,20; Ž 45,3) a že Ona to vše má vlastněma očima vidět. Božské Dítě, aby zmírnilo její zármutek, se k Ní obyčejně obrátilo a řeklo, aby rozšířila své srdce láskou k lidskému pokolení a spolu s Ním obětovala věčnému Otci všechna ta utrpení za spásu lidí. Tak Syn i Matka přinášeli Nejsvětější Trojici příjemné oběti ve prospěch věřících, zvláště těch předurčených, kteří získají tak mnoho jejich zásluhami a vykoupením skrze vtělené Slovo. Především takovými skutky byli zaměstnáni nejsladší Ježíš a jeho Matka ve dnech návštěvy jeruzalémského chrámu.

POUČENÍ, KTERÁ MI UDĚLILA NEJSVĚTĚJŠÍ KRÁLOVNA MARIA

- 33.** Má dcero, když se náležitě a pozorně zamyslíš nad svými povinnostmi, zjistíš, že jsou všechny práce, které ti ukládají příkázání a předpisy svatého Zákona Páně, velmi snadné a příjemné. To musí být prvním krokem na tvé pouti a počátkem i základem veškeré křesťanské dokonalosti. Již jsem ti mnohokrát připomínala, že plnění předpisů Páně nesmí být chladné a vlažné, ale horlivé a zbožné. Taková horlivost a zbožnost zabrání tomu, aby ses spokojila s obyčejnou ctností, a povzbudí tě ke konání skutků nejčistší lásky nad to, co ti ukládá Bůh svými příkázáními. To je jedním ze záměrů jeho moudrosti, že očekává, aby Ho jeho věrní služebníci a přátelé jaksi přinutili k tomu, aby je odměnil, a to si přeji i já od tebe. Pamatuj si, moje nejdražší, že cesta ze smrtelného života do věčného je dlouhá, bolestná a nebezpečná (Mt 7,14). Dlouhá proto, že trvá po celý život, bolestná následkem obtíží a nebezpečná následkem lidské křehkosti a prohnanosti nepřátel. A k tomu je ještě čas krátký (1 Kor 7,29) a konec nejistý (Sir 9,11): buď velmi šťastný, nebo nejvýš nešťastný (Mt 25,31), a vymezení jednoho i druhého je neodvolatelné (Sir 11,19). Po hříchu Adama je zvířecí pozemský život břemenem pro všechny, kdo se mu oddávají (Job 18,3).

Pouta vášní jsou silná a boj proti nižší přirozenosti stálý. Smyslné rozkoše jsou vždy připraveny a snadno okouzlí schopnosti člověka. To však, co je ušlechtilé, jakož i bezprostřední následky toho, zůstane často zraku skryto. Životní pouť je plná všech těchto nebezpečných překážek.

- 34.** Mezi všemi těmito nebezpečími a obtížemi nepatří tělo k těm nejmenším, protože lidská slabost je vždy přítomná a činná a mnohé olupuje o milost. Nejkratší a nejbezpečnější cestou pro tebe i pro všechny lidi je ochotně přijímat trpkosti a bolesti tohoto života, odpírat si pohodlí a to, co lahodí smyslům, a pevně si umítnit, že jim nebudeme po vůli, nedáme se jimi rozptylovat a nebudeme si dovolovat větší svobodu, než přísná pravidla nebo rozum připouští. Mimo to musíš vždy vyhledávat to, čím by ses více zalíbila Pánovi, a snažit se dosáhnout velkého posledního cíle všech svých tužeb. Proto musíš stále pečovat o to, abys mne následovala, neboť hlavně k tomu tě vybízím s touhou, abys dosáhla vrcholu ctnosti a svatosti. Uvažuj o přesnosti a horlivosti, se kterou jsem dosáhla tak mnoha velkých výsledků, a to ne proto, že by mne Pán k tomu nutil svými příkázáními, ale proto, že jsem se Mu chtěla více zalíbit. Zvyš také svou horlivost v konání dobrých skutků, v pobožnostech a v duchovních cvičeních a při všem snažení rozmnožuj své modlitby a oběti. Oběťuj vše věčnému Otci ve prospěch pozemšťanů. Pomáhej jim také příkladem a napomínáním, kdykoli budeš moci. Těš zarmoucené, povzbuzuj slabé a kleslým pomáhej vstát. Za všechny, kdyby toho bylo třeba, oběťuj i svou krev. Nade všechno se však snaž líbit se mému nejsvětějšímu Synu, který s takovou trpělivostí snáší nevděk lidí, zachovává jejich život a stále je zahrnuje svými milostmi a dobrodiním. Uvažuj o jeho nepřemožitelné lásce k lidem a o tom, jak jsem Ho v ní následovala a dosud jim ji ukazuji. Přeji si, abys i ty následovala svého milého Ženicha v jeho vznešené lásce a také mne, svoji Učitelku.

KAPITOLA IV. DVANÁCTILETÝ JEŽÍŠ

JDE S RODIČI DO JERUZALÉMA, SKRYL SE JIM V CHRÁMĚ

35. Jak jsem dříve řekla, Ježíš, Maria a Josef navštěvovali každoročně o slavnosti přesnic jeruzalémský chrám. Také v době, kdy dosáhl božský Hošík věku dvanácti let a přišel čas, aby nechal zazářit nedostupné božské světlo, šli opět do chrámu k této slavnosti (Lk 2,42). Slavnost přesnic (nekvašených chlebů) podle příkazu božského Zákona trvala sedm dní a nejslavnější dny byly první a poslední. Naši nebeští Poutníci zůstali tedy celý týden v Jeruzalémě a věnovali se skutkům klanění a pobožnostem jako ostatní židé. Ale vlivem jejich svatého postavení bylo jejich klanění a pobožnosti docela jiné, mnohem vznešenější a ušlechtlejší než všech ostatních. Blahoslavená Matka a svatý Josef obdrželi v těchto dnech tak velké milosti a dary, že je lidský rozum nemůže ani pochopit.
36. Když tak strávili všech sedm svátečních dnů, vydali se na cestu domů do Nazareta. Když jeho rodiče opouštěli Jeruzalém a šli k domovu, hošík Ježíš se bez jejich vědomí od nich odloučil. Využil k tomu okamžik oddělování mužů od žen, což byl u poutníků zvyk pro zachování mravnosti, jakož i opatření pro zlepšení usebranosti na cestě domů. Děti, které byly s rodiči, mohly jít buď s muži, nebo se ženami, protože jejich přítomnost neměla v tomto ohledu žádný význam. Tak se stalo, že se svatý Josef mohl snadno domnívat, že hošík Ježíš zůstal u své nejsvětější Matky, se kterou obvyčejně býval. Ani ho nenapadlo, že by byla šla bez Něho. Milovala Ho a těšila se z Něj víc než kterýkoliv jiný lidský nebo andělský tvor. Přesvatá Matka neměla tolik důvodů si myslet, že její nejsvětější Syn je ve společnosti svatého Josefa, ale Pán sám odvrátil její mysl zbožným rozjímáním, že zprvu ani nezpozorovala Ježíšovu nepřítomnost. Když si později povšimla, že s Ní její nejmilejší Syn není, domnívala se, že Ho svatý Josef vzal s sebou a že jde Ježíš k útěše svého pěstouna s ním.

- 37.** S takovými myšlenkami pokračovali přesvatá Maria a Josef na cestě k domovu celý den, jak praví svatý Lukáš. Čím více se vzdalovali od Jeruzaléma, tím více řídly řady poutníků, kteří se rozcházelí různými směry, a manželky se opět připojovaly k manželům nebo k rodinám. Nejsvětější Maria a svatý Josef se také konečně shledali na místě, o kterém si dříve řekli, že se tam setkají první večer po odchodu z Jeruzaléma. Když přesvatá Paní viděla, že Hošík není se svatým Josefem, a svatý patriarcha viděl, že není se svou Matkou, oba z toho na dlouhou chvíli oněměli úžasem a překvapením. Oba, vedeni myšlenkami nejhlubší pokory, se cítili zdrceni a každý se obviňoval z nedostatku bdělosti nad svým nejsvětějším Synem a dělali si výčitky kvůli jeho nepřítomnosti. Žádný z nich si nepomyslel, že by mohl potají uniknout jejich bdělosti. Po chvíli se ze svého úžasu vzpamatovali a s největším zármutkem se radili, co by měli udělat (Lk 2,45). Milující Matka řekla svatému Josefovi: „Snoubenče a můj pane, moje srdce se neupokojí, dokud se co nejrychleji nevrátíme do Jeruzaléma, abychom vyhledali mého nejsvětějšího Syna.“ A hned Ho začali hledat mezi svými příbuznými a známými, z nichž jim však o Něm nikdo nemohl dát nějakou zprávu, která by ulevila jejich zármutku. Naopak, jejich odpovědi jen zvyšovaly jejich starost, protože nikdo z nich jejich Syna vůbec neviděl od té doby, co odešli z Jeruzaléma.
- 38.** Sklíčená Matka se obrátila ke svatým andělům. Ti, kteří měli odznaky s nejsvětějším jménem Ježíš (o nichž jsem mluvila při obřezání), provázeli Pána, kdežto jiní zůstali s nejčistší Matkou. Tak to bylo vždy, kdykoliv se Syn vzdálil od své Matky. Těch, kterých bylo deset tisíc, se ptala: „Přátelé a společníci moji, vám je dobře známa příčina mého zármutku, buďte mojí útěchou v zármutku, sdělte mi něco o mém Milém, abych Ho mohla hledat a najít (Pís 3,2). Poskytněte úlevu mému zraněnému srdci, které odtrženo od zdroje svého štěstí a života chce vyskočit ze svého místa, aby Ho hledalo.“ Svatí andělé, kteří nikdy neztratili Stvořitele a Vykupitele z očí, věděli, že si Pán přál poskytnout své Matce příležitost k získání velkých zásluh a že ještě nepřišel čas zjevit jí toto tajemství. Odpověděli potěšujícími slovy, aniž by jí řekli, kde je a co dělá jejich Pán. Tato vyhýbavá odpověď vzbudila nové po-

chybnosti nejmoudřejší Matky. Úzkost jí svírala srdce tak, že propukla v žalostný pláč a vzdychání, a pobízela ji k usilovnému hledání ne ztracené drachmy, jako onu ženu v evangeliu (Lk 15,8), ale celého Pokladu nebe a země.

- 39.** Matka Moudrosti pak začala v duchu rozebírat různé možnosti. První myšlenkou, která jí napadla, byla obava, zda se snad Archelaus nedověděl o Ježíšově přítomnosti a nenásledoval příklad krutosti svého otce Heroda, nedal ho zajmout a vsadit do vězení. I když z Písem, ze zjevení a z rozmluv se svým nejsvětějším Synem a Učitelem věděla, že ještě nepřišel čas pro jeho umučení a smrt, i to, že ho král neusmrtí, přesto se hrozila při pomyslení, že by ho mohli uvěznit a týrat. Ve své nejhlubší pokoře se také obávala toho, že se mu snad znelíbila svým chováním, a že ji proto zaslouženě opustil a odešel na poušť, ke svému předchůdci svatému Janovi. Jindy oslovila svou nepřítomnou Lásku a zvolala: „Sladká Lásko a Potěšení mé duše! Tvá touha po utrpení za lidi i tvá nesmírná láska tě pobízí, aby ses nevyhýbal žádné námaze a bolesti. Já se zase naopak bojím, ó Pane a Mistře, že je schválně hledáš, protože sám chceš trpět (Iz 53,7). Kam se mám obrátit a kde tě najdu, světlo mých očí (Tob 10,5)? Chceš mne snad připravit o život mečem oddělení od tvé přítomnosti? Ale nedivím se, mé nejvyšší Dobro. Trestáš svou nepřítomností tu, která neuměla těžít z tvé přítomnosti. Proč jsi mne, ó Pane můj, obšťastnil radostmi svého dětství, když tak brzy mám ztratit pomoc tvého láskyplného poučování? Ale běda mi, že jsem nebyla hodna udržet si tě a radovat se z Tebe jako ze svého Syna! Musím však vyznat, že jsem povinna ti děkovat i za tuto blahosklonnost, kterou jsi mi prokázal, když jsi mě přijal za svou otrokyni! Pokud by tato výsada, být tvojí nehodnou Matkou, mohla něčím pomoci při tvém hledání, Bože můj a mé nejvyšší Dobro, připusť to, ó Pane, a učiň mne hodnou tě opět najít, abych mohla jít s Tebou na poušť, s Tebou trpět, namáhat se, snášet protivenství nebo cokoliv budeš chtít. Pane můj, má duše by ráda vytrpěla alespoň nejmenší část tvého utrpení a zemřela, pokud tě najdu, anebo žila ve tvé službě a přítomnosti. Tehdy, když se mému zraku skrylo tvé Božství, zůstalo se mnou aspoň tvé rozmilé člověčenství. Přestože jsi byl ke mně

přísný a méně laskavý, než jsi býval dříve, mohla jsem se aspoň vrhnout k tvým nohám, ale nyní je mi odňata i tato radost a úplně jsem ztratila z dohledu Slunce, které mne osvěcovalo. Zůstal mi pouze pláč a nářek. Ó Lásko duše mé! Které vzdechy z hloubi mého srdce Ti mám poslat jako posly? Nejsem však hodna tvé dobroty, protože mé oči po Tobě nenacházejí žádnou stopu.“

40. Tak tato nejčistší Holubička bez ustání a bez odpočinku stále v slzách a sténání setrvala po celé tři dny, beze spánku i bez jídla. Ačkoli Ji provázelo deset tisíc andělů ve viditelných podobách a byli svědky jejího utrpení a zármutku, přesto Jí nedali žádnou zprávu o tom, kde by mohla najít svého ztraceného Syna. Třetího dne se velká Královna rozhodla hledat Ho na poušti, kde se zdržoval svatý Jan, protože když neexistoval žádný náznak toho, že Ho Archelaus zajal a uvěznil, začala pevně věřit, že její nejsvětější Syn je u svatého Jana. Když už chtěla uskutečnit svůj záměr a vydat se na poušť, začali na Ni andělé naléhat, aby tuto cestu nepodnikala, protože tam Božské Slovo není. Chtěla jít také do Betléma v naději, že snad Ho tam najde v jeskyni Zrození, ale i v tom Jí andělé bránili a řekli Jí, že tak daleko není. I když požehnaná Matka slyšela tyto odpovědi a zjišťovala, že andělé vědí, kde hošík Ježíš je, přesto byla ve své pokoře a moudrosti tak skromná a zdrženlivá, že na to nic neřekla, ani se jich nezeptala, kde by Ho mohla najít, protože věděla, že Jí to nesdělují z Boží vůle. Takovou velkomyslnou úctu měla Královna andělů k tajemstvím Nejvyššího, jeho zástupcům a vyslancům (1 Mak 14,21). To byla jedna ze situací, která ukázala velikost a šlechtnost srdce nebeské Královny.
41. Všechna muka všech mučedníků nedostoupila té výše utrpení, kterou přestála nejsvětější Marie při této zkoušce. Mučedníci se také nemožnou nikdy vyrovnat této Paní v trpělivosti, odevzdanosti a snášenlivosti, protože ztráta Ježíše byla pro Ni větší než ztráta čehokoli stvořeného, protože láska k Němu a výše jeho ceny pro Ni převyšovala všechno ponětí ostatních tvorů. Protože Jí příčina této ztráty nebyla známa, její úzkost, jak jsem již řekla, přesahovala všechnu míru. Kromě toho Jí Pán v těch dnech zanechal jen přírodní pomocné zdroje přirozenosti a milosti, přičemž Ji zbavil všech zvláštních výsad a do-

ber. Vyjma společnost a rozmluvy s anděly zastavil všechny ostatní útěchy a požehnání, kterých se dříve její duši stále dostávalo. Z toho všeho si můžeme vytvořit jakousi představu o tom, jakou bolestí bylo přeplněno milující srdce nebeské Matky. Avšak jaký to byl div svatosti, moudrosti, statečnosti a dokonalosti! V takovém neslýchaném utrpení a zármutku nebyla rozrušena, ani neztratila svůj vnitřní pokoj a nepřipustila si žádnou hněvivou myšlenku nebo nevoli, ani neudělala žádný nepatřičný pohyb a neproněsla nevhodné slovo, ani se neodala přílišné sklíčenosti a rozmrzelosti, jak to obvykle bývá při velkém utrpení u jiných Adamových dítek, které i při malých nesnázích upadají ve zmatek a přivádějí do nepořádku všechny své vášně a schopnosti. Tato Mistryně všech ctností udržovala všechny ctnosti i všechny své mocnosti v nebeském pořádku a harmonii, a přestože její zármutek a bolest byly nad všechno přirovnání velké a pronikaly její srdce, neochabla v uctívání a chválení Pána, ani neustala v modlitbách a prosbách za lidské pokolení a za nalezení svého nejsvětějšího Syna.

42. S touto nebeskou moudrostí a pílí Ho hledala tři dny. Chodila po ulicích města, dotazovala se různých osob, popisovala jeruzalémským dcerám vzezření svého Milého, prohledávala postranní cesty a náměstí, čímž splnila, co je psáno v Písni Šalomounově (5,8–16). Některé ženy se jí ptaly na zvláštní znaky jejího ztraceného jediného Syna a Ona odpovídala slovy Nevěsty: „Můj Milý je bílý a červený, vyvolený z tisíců.“ Jedna z žen, která slyšela takový popis, řekla: „Takové dítě, s takovými znaky, přišlo včera k mým dveřím, žádalo o almužnu a já jsem mu něco dala. Jeho milostnost a krása uchvátily mé srdce. Když jsem mu almužnu dávala, cítila jsem neobyčejný soucit, když jsem viděla, že takový spanilý hošík je tak chudý.“ To byla první zpráva, kterou zarmoucená Matka uslyšela v Jeruzalémě o svém jednorozeném Synovi. Tím byl její zármutek poněkud zmírněn a s větší nadějí pokračovala v hledání a dotazování osob, které potkávala. Ty mluvily podobně jako ona výše zmíněná. Vedena tímto popisem, zaměřila své kroky do městské nemocnice. Myslela, že mezi nemocnými, jako mezi jeho vlastními bratry a přáteli, najde svého Ženicha a Původce trpělivosti a chudoby. Když se tam ptala, bylo jí řečeno, že takový Ho-

šík, jak Ho popsala, navštívil nemocné, dal jim almužnu a promluvil k nim velmi potěšující slova.

43. Zpráva o těchto skutečích jejího Milovaného Syna vyvolala v srdci nebeské Paní nejsladší pocity a nejněžnější lásku, které vysílala z hloubi svého srdce jako posly ke svému ztracenému, nepřítomnému Synovi. Pak jí bleskla hlavou myšlenka, že když není mezi chudými, nepochybně se zdržuje v chrámě, v domě Božím, na modlitbách. Svatí andělé jí povzbudili slovy: „Královno a Paní naše, hodina tvé útěchy se blíží, brzy již spatříš světlo svých očí, zrychli své kroky a jdi do chrámu.“ Svatý patriarcha Josef se v té chvíli opět setkal se svou Manželkou, neboť proto, aby božské Dítě dříve našli, rozešli se a šli každý jiným směrem. Jiný anděl ho také vybídl, aby šel do chrámu. Svatý Josef po celé tři dny trpěl nevýslovným zármutkem a sklíčeností. Spěchal z jednoho místa na druhé, někdy sám, jindy společně se svou nebeskou Snoubenkou. Byl v té době ve vážném nebezpečí smrti a byl by asi zemřel, kdyby ho Pán neposiloval a nejvyšší moudrá Paní netěšila a nepřinutila, aby něco pojedl a odpočinul si. Jeho upřímná, velká láska k božskému Dítěmu ho nutila starostlivě a pilně hledat Hošíka tak, že si nechtěl dopřát ani chvilku k jídlu, aby nabyl přirozených sil. Nyní na radu svatého knížete a nejčistší Marie vešli do chrámu a to, co se tam přihodilo, povím v následující kapitole.

POUČENÍ, KTERÁ MI DALA KRÁLOVNA NEBES, NEJSVĚTĚJŠÍ MARIA

44. Má dcero, ze zkušenosti, kterou často mají smrtelníci, víš, že neztrácejí bez zármutku to, co pro ně bylo radostí. Tato pravda, tak dobře známá, by měla přesvědčit lidi, jak málo lásky mají ke svému Stvořiteli, protože z toho velkého počtu, kteří Ho ztrácejí, je jen velmi málo těch, kteří této ztráty upřímně želí. Ti, kteří jí neželí, tím ukazují, že Boha nikdy neměli a nemilovali láskou plynoucí z milosti Boží. A jako neželí ztráty nejvyššího Dobra, které nemají v láskyplné vážnosti, tak také nedbají o to, aby Ho hledali, když Ho ztratili. Je však velký rozdíl ve způsobu, jakým lidé ztrácejí Boha z očí, protože není stejné ztratit Boha proto, aby byla vyzkoušena ctnost a láska člověka, a ztratit Ho

jako trest za spáchané hříchy. První ztráta je nástrojem božské lásky a prostředkem k získání užšího spojení s tím, kdo po Něm touží a zasluhuje Ho. Druhá je spravedlivým trestem za urážky spáchané proti Bohu. Prvním druhem ztráty Pán pokořuje duši svatou bázní, synovskou láskou a ponechává ji v nejistotě, zda sama nezavdala příčinu k tomu, že se od ní Bůh vzdálil (Př 28,14). Přestože mu svědomí nic nevyčítá, milující a upřímné srdce zná nebezpečí ztráty Boha. Cítí je a tím, jak praví moudrý muž, se takový člověk stává pozeňnaným (Sir 1,13), neboť žije v ustavičné bázní a strachuje se té ztráty s vědomím, že člověk je až do konce svého života v nejistotě, zdali je hoden Boží lásky, nebo nenávisti. V pozemském životě obyčejně spravedlivý i hříšník zakoušejí stejné dobro nebo zlo bez velkého rozdílu.

45. To je nejhorší zlo, jak praví moudrý muž, které se děje pod sluncem. Že totiž bezbožný i hříšník zatvrzují svá srdce ve své zlobě a klamné jistotě, když vidí, že se stejná neštěstí stávají jiným, spravedlivým i bezbožným, a nikdo nemůže s jistotou říci, kdo je vyvolený a kdo zavržený, kdo je přítelem a kdo nepřitelem Boha, kdo je spravedlivý a kdo hříšný, kteří jsou hodni lásky a kteří nenávisti (Kaz 9,1–3). Kdyby se však lidé klidně a bez klamu optali svého svědomí, to by každému řeklo pravdu, kterou má vědět (Lk 12,57–58), protože když svědomí svědčí proti spáchaným hříchům, byli by blázni, kdyby zlo a protivenství nepřipisovali sobě, nebo nechtěli vidět, že je milost opustila a jsou zbaveni nejvyššího Dobra. Kdyby jejich smýšlení bylo bez předsudků, pak by se museli velice obávat toho, že zůstávají tak nepohnuti a bezcitní při ztrátě nebo zastavení duchovních radostí plynoucích z milosti. Chybí-li tato obava duši stvořené a určené pro věčnou blaženost, je to neklamnou známkou, že ta duše po věčném štěstí ani netouží, ani je nemiluje a horlivě je nehledá. Proto se nemůže těšit odůvodněnou, Bohem danou zárukou, že jednou dosáhne nejvyššího Dobra. Musíš si pamatovat, že tuto odůvodněnou jistotu, jestli ji v tomto životě hříchem nepozbyly, mohou mít všechny věrné duše.
46. Já jsem byla zbavena tělesné přítomnosti svého nejsvětějšího Syna. I když jsem doufala, že Ho opět najdu, nedala mi nejistota kolem pří-

činy té ztráty i při mé velké lásce pokoj, dokud jsem Ho nenašla. Přejí si, abys mne i v tomto následovala, když Ho ztratíš buď svou vinou, nebo z jeho vůle. Tak hodně se musíš bát, abys Ho neztratila svou vinou, aby ani soužení nebo úzkost, ani hlad nebo nahota, ani nebezpečí nebo pronásledování, ani meč, ani výška nebo hloubka nebyly schopny tě zadržet při hledání tvého Boha (Řím 8,35). Neboť pokud budeš věrná tak, jak máš být, a pokud Ho nebudeš chtít ztratit, ani andělé, ani knížata, ani mocnosti, ani žádní jiní tvorové tě o Něho nikdy nebudou moci připravit. Tak silná jsou pouta a řetězy lásky, že je nikdo nemůže roztrhnout, jen tvá svobodná vůle.

KAPITOLA V. PO TŘECH DNECH NEJSVĚTĚJŠÍ MARIA A SVATÝ JOSEF NAŠLI DÍTĚ V CHRÁMĚ, JAK ROKUJE S UČITELI

47. V předešlé kapitole je částečně skryta odpověď na otázku, kterou si někteří kladou. Jak bylo možné, že nebeská Královna, která tak pečlivě a horlivě opatrovala svého nejsvětějšího Syna a sloužila Mu, mohla Ho natolik pustit z očí, že Ho nechala v Jeruzalémě. Ačkoli by bylo dostačující odpovědí, kdybych řekla, že to tak zařídil sám Pán, přesto nyní lépe vysvětlím, jak k tomu mohlo dojít bez dobrovolné nedbalosti a nedopatření ze strany milující Matky. Jistěže kromě velkého počtu lidí musel Pán využít také nadpřirozené prostředky, aby unikl pozornosti své pečlivé Matky, protože bez toho Ho nemohla ztratit z očí stejně, jako nemohla z očí ztratit slunce, které jí osvětlovalo cestu. Proto při oddělování mužů od žen, jak jsem se zmínila, všemohoucí Pán uvedl nebeskou Matku do abstraktního nazírání Boha, které božskou mocí soustředilo a přitáhlo všechny její schopnosti k sobě do jejího nitra. V takovém stavu byla odloučena od všeho, roznícena a smyslů zbavena tak, že je mohla používat jen do té míry, nakolik to bylo nutné k tomu, aby mohla sledovat cestu. Vše ostatní jako by pro Ni přestalo existovat, tak plně byla zaujata sladkostí a útechou božského

vidění. Svatý Josef byl ve svém jednání veden okolnostmi uvedenými v předešlé kapitole. Také on byl zaujat velmi povznášejícími myšlenkami, což jen usnadnilo akceptování jeho mylné domněnky, že je Hošík s Marií. Tak se Ježíš odloučil od obou a zůstal v Jeruzalémě. Když po delší době Královna přišla opět k sobě a zpozorovala, že její nejsvětější Syn nejde s Ní, domnívala se, že jde se svatým Josefem.

- 48.** Stalo se to blízko městské brány. Tam se Hošík obrátil a spěchal ulicemi zpět. Ve své vševědoucesti věděl, co se bude dít, a obětoval to svému věčnému Otci ve prospěch duší. Prosil v těch třech dnech o almužnu, aby tak zušlechtil pokornou žebrotu, prvorozenou dceru svaté chudoby. Navštěvoval nemocnice chudých lidí, těšil je a dával jim almužnu, kterou si vyprosil. Potají některým navrátil tělesné zdraví a mnohým zdraví duševní tím, že je vnitřně osvětlil a uvedl zpět na cestu spasení. U některých dobrodinců, kteří Mu dali almužnu, vykonal tyto divy s větší hojností milosti a světla, čímž začal již od toho okamžiku plnit příslibení, které později dal své Církvi: že kdo dává spravedlivému nebo prorokovi ve jménu spravedlivého nebo proroka, dostane odplatu spravedlivého nebo proroka (Mt 10,41).
- 49.** Po vykonání těchto a jiných skutků svého nebeského Otce se odebral do chrámu. Toho dne, o němž mluví evangelista, se stalo, že se učení rabíni a učitelé sešli v jedné chrámové místnosti, aby rokovali o některých sporných bodech Písma svatého. Toho dne byla právě probírána otázka příchodu Mesiáše. Pod vlivem zpráv o podivuhodných událostech, které se šířily od doby narození Jana Křtitele a návštěvy králů z východu, se množily mezi židy pověsti o příchodu Vykupitele, o tom, že je, i když dosud nepoznán, již na světě. Všichni kněží a učitelé se posadili na svých místech s vědomím své autority, jak to bývá obvyčně u těch, kteří jsou učitelé a jsou považováni za učené. Také hošík Ježíš přišel na jednání těchto vynikajících mužů. Ale On, Král králů a Pán pánů (Zj 19,16), sama nekonečná Moudrost (1 Kor 1,24) a ten, který řídí moudré (Mdr 7,15), se představil učitelům tohoto světa jen jako pokorný učeník a dával jim na srozuměnou, že přišel vyslechnout jejich rokování a poučit se v otázce, o které budou jednat, zvláště pak o tom, zda již Mesiáš přišel, a o době, ve které má přijít na svět.

50. Názory zákoníků a učených mužů se v této otázce velice různily. Někteří souhlasili s tím, že už nadešla doba příchodu Mesiáše, jiní tomu odporovali. Ti, kteří tomu odporovali, se dovolávali svědectví Písma svatého a proroků, které vykládali neotesaně, což apoštol kárá slovy o zabíjení ducha literou (2 Kor 3,6). Tvrdili, že Mesiáš přijde s královskou nádherou a velebností, aby získal mocí svobodu pro svůj lid a pozemským způsobem jej vysvobodil z otroctví pohanů. Tvrdili také, že dosud nejsou patrné žádné známky takové moci, ani žádné možnosti pro židy zbavit se římského jha. Tyto vnější okolnosti byly velmi silnými argumenty pro ony smyslové, zaslepené lidi, protože předpokládali, že slavný a okázalý příchod zaslíbeného Mesiáše i vykoupení byly určeny pouze jim a že vykoupení bude časné a pozemské, čemuž ostatně židé v zaslepenosti svého srdce (Iz 6,10) až do dneška stále věří. Dodnes židé nedospěli k poznání, že sláva, velebnost a moc Vykupitele a osvobození, které měl přinést světu, není pozemské, časné a pomíjející, ale nebeské, duchovní, věčné a že nebylo určeno jen židům, i když jim bylo nabídnuto před všemi ostatními národy, ale bezvýhradně celému lidskému pokolení pocházejícímu z Adama (1 Kor 15,22).
51. Učitel pravdy, Ježíš, věděl předem, že rokování bude ukončeno schválením těchto bludných důkazů, i když se někteří učení mužové klonili k opačnému názoru. Těch bylo ale málo a i ti byli autoritou a obširným zdůvodněním ostatních umlčení. Protože však Pán přišel na svět, aby vydal svědectví o pravdě (Jan 18,37), kterou byl On sám, nechtěl dopustit, aby byl při této příležitosti, tak důležité pro vyjevení pravdy, klam a blud autoritami a učenci potvrzen a upevněn. Jeho nezměrná láska nemohla přejít mlčením neznalost jeho díla a vysokého cíle, kterou projeвили tito mužové, kteří byli učiteli lidu ve věcech věčného života a jeho Původce, našeho Vykupitele. Proto božský Hoch ukázal milost tekoucí z jeho rtů (Ž 45,3), představil se odpůrcům a s velikou důstojností a slušností se postavil doprostřed jako člověk, který chce předložit k rozluštění nějakou nejasnou otázku. Svým příjemným vystupováním vzbudil v srdcích těchto učených mužů touhu Ho pozorně vyslechnout.

52. Božský Hoch k nim promluvil takto: „Vyslechl jsem vaši otázku týkající se příchodu Mesiáše a dobře jsem porozuměl odpovědi, kterou jste na ni dali. Abych mohl předložit svoji pochybnost o tomto závěru, pokládám za potřebné uvést to, co o tom praví proroci, kteří říkají, že Vykupitel přijde s velkou mocí a velebností, což zde bylo potvrzeno i vašimi výpověďmi. Izaiáš praví, že bude naším Zákondárcem a Králem, který vysvobodí svůj lid (Iz 33,22), a David, že potře všechny své nepřátele (Ž 111,1), Daniel, že Mu budou sloužit pokolení a národy (Dan 7,14), Sirach, že přijde ve velkém shromáždění svatých (Sir 24,2). Všichni proroci a Písma jsou plní podobných zaslíbení, která popisují dost jasně a zřetelně jeho význačné rysy těm, kteří o nich s osvícenou pozorností uvažují. Pochybnost však vzniká při porovnání těchto výroků s jinými výroky proroků, které musí být také stejně pravdivé, i když se vlivem jejich stručnosti zdá, že si vzájemně odporují. Proto se musí shodovat v jiném smyslu, který je možné, ba nutné přijmout za stejně vhodný pro všechny výroky. Jak tedy můžeme rozumět tomu, co o Mesiáši říká stejný prorok Izaiáš, když píše, že byl vyloučen ze země živých, a když se ptá: Kdo z jeho současníků se znepokojoval (Iz 53,8), že bude nasycen potupou, že bude veden jako ovce na jatka a neotevře svá ústa? Jeremiáš uvádí, že se nepřátelé Mesiáše spojí, aby Ho pronásledovali, namíchali jed do jeho chleba a vyhladili jeho jméno ze země, ale ve své snaze nezmězí (Jer 11,19). David praví, že bude na posměch lidem a lidu k opovržení a že bude pošlapán a opovržený jak červ (Ž 22,7–8), Zachariáš, že přijde tichý a pokorný, sedě na oslátku, mláděti oslice (Zach 9,9). Všichni proroci popisují zaslíbeného Mesiáše stejně.“
53. „Jak tedy,“ dodal božský Hoch, „bude možné dát do souladu tato proctví s předpokladem, že Mesiáš přijde vyzbrojený mocí a velebností, aby přemohl všechny krále a vladaře násilím a neobyčejným krveprolitím? Nesmíme přehlédnout, že má přijít dvakrát. Jednou, aby vykoupil svět, a po druhé, aby ho soudil. Proctví musí platit pro oba příchody a poskytovat výklad pro každý z nich. Jelikož jsou cíle těchto příchodů rozdílné, musí být i způsoby jeho příchodu rozdílné, protože nebude vykonávat při obou příchodech stejný úřad, ale úřady

velmi odlišné a úplně opačné. Prvním příchodem má přemoci dábla a zlomit jeho nadvládu nad dušemi, kterou získal skrze první hřích. Proto musí Mesiáš napřed dát zadostiučnění Bohu za celé lidské pokolení. Musí také učít lidi svým slovem i příkladem cestě věčného života tomu, jak mají přemáhat své nepřátele, jak mají sloužit a klanět se Bohu a Vykupiteli, jak musí spolupracovat s dary a využívat dobře požehnání jeho pravice. Všechny tyto požadavky musí Mesiáš splnit při svém prvním příchodu. Podruhé přijde proto, aby si vyžádal účty od všech lidí při všeobecném soudu a odplatil každému podle skutků, dobrých nebo zlých, a potrestal své nepřátele ve svém spravedlivém hněvu a rozhorlení. Tolik praví proroci o jeho druhém příchodu.“

54. „Proto, pokud chceme pochopit, jaký bude jeho první příchod v moci a velebnosti, nebo jak praví David, že bude panovat od moře k moři, nebo že jeho příchod bude slavný, jak praví ostatní proroci, nesmí to být vykládáno tak, jako by se to vztahovalo na viditelné, pozemské panování s velkou zevnější okázalostí, pompou a majestátem, ale jako duchovní království v nové Církvi, která se rozšíří po celé zemi se svrchovanou mocí a bohatstvím milostí a ctností odporujících satanovi. Tímto výkladem se nám stane celé Písmo jasným, zatímco při výkladu v jiném smyslu nelze uvést jednotlivé části Písma do souladu. To, že je židovský lid pod římskou nadvládou a není schopen nabýt opět svoji suverenitu, nejen že nesmíme považovat za doklad toho, že Mesiáš ještě nepřišel, ale naopak za neklamné znamení, že už na svět přišel. Neboť náš patriarcha Jakob poukazuje právě na toto znamení jako na vodítko, kterým se mají řídit jeho potomci, ve chvíli, kdy jim přikazuje, aby očekávali Mesiáše, jakmile uvidí, že je odňata berla od Judy a izraelské vlády (Gn 49,10). Musíte uznat, že ani Juda, ani žádné jiné izraelské pokolení nemá naději znovu ji získat nebo si ji udržet. To také dosvědčují Danielovy týdny (Dan 9,25), které musí být nyní dovršeny. Ti, kteří si to přejí, si mohou také pamatovat, že před několika lety bylo o půlnoci nad Betlémem vidět světlo a někteří chudí pastýři slyšeli zvěst o novorozeném Vykupiteli. Brzy potom přijeli králové z východu a vedeni hvězdou, hledali židovského Krále, aby se Mu poklonili. Toto vše bylo předpovězeno. Herodes, otec Ar-

chela, to pokládal za jistou pravdu a dal zavraždit mnoho dětí v naději, že tak odstraní i novorozeného Krále, kterého se bál jako svého soupeře ve vládě nad Izraelem.“

55. Ježíš ještě přidal jiné argumenty, a zatímco učencům zdánlivě kladl otázky, s božskou působivostí je učil. Zákoníci a učené muži, kteří Ho slyšeli, byli ohromeni. Přesvědčeni jeho argumenty pohlíželi jeden na druhého a s velkým údivem se ptali: „Jaký je to zázrak? A jaký je to neobyčejný hoch! Odkud pochází a čím je to Dítě?“ Ale přestože tak žasli, nepoznali nebo netušili, kdo byl Ten, který je takto poučil a osvětlil o tak důležitých pravdách. Mezitím a dříve než Ježíš ukončil svoje zdůvodnění, přišla jeho nejsvětější Matka a svatý Josef, její nejčistší ženich, právě ve chvíli, kdy předkládal své poslední argumenty. Když skončil, všichni učitelé Zákona s úžasem povstali. Nebeská Paní unesena radostí přistoupila ke svému nejmilejšímu Synovi a před celým shromážděním Mu řekla slova zaznamenaná svatým Lukášem: „Synu, proč jsi nám to udělal? Hleď! Tvůj otec i já jsme tě v úzkostech hledali.“ (Lk 2,48) Tuto láskyplnou stížnost pronesla nebeská Matka s uctivostí a s láskou, čímž Mu projevila úctu jako Bohu i svou mateřskou bolest. A Pán odpověděl: „Ale proč jste mne hledali? Což jste nevěděli, že mám být v domě svého Otce?“
56. Evangelista říká, že neporozuměli slovům, která jim řekl (Lk 2,50), protože to tehdy bylo ještě před Marií a svatým Josefem skryté, a to ze dvou příčin. Zaprvé vnitřní radostí nyní sklízeli to, co s velkými bolestmi rozsévali, protože radost z toho, že zase viděli svůj Poklad, přepřelovala mocnosti jejich duší, a zadruhé ještě nenastal čas pro úplné pochopení záležitosti, o kterých se v oné rozmluvě jednalo. Kromě toho u nejvyšš pečlivé Královny vyvstala právě tehdy ještě další překážka. Byl jí opět závoj, který zahaloval nitro jejího nejsvětějšího Syna a byl odstraněn až po nějaké době. Učení muži odešli a s úžasem hovořili o této podivuhodné události, při které se jim dostalo vyznamenání poslechnout si učení věčné Moudrosti, i když Ji nepoznali. Když pak svatá Rodina skoro osaměla, blahoslavená Matka s mateřskou láskou objala svého Syna a řekla Mu: „Dovol, můj Synu, mému roztouženému srdci dát průchod svému utrpení a bolesti, abych nezemřela ža-

lem, dokud Ti mohu být užitečná. Neodmítej mě svým pohledem, ale přijmi mě jako svou otrokyni. Pokud byla moje nepozornost příčinou toho, že jsem byla připravena o tvou přítomnost, odpusť mi a učiň mě hodnou tvé společnosti a netrestej mě svou nepřítomností.“ Božský Hošík Ji přijal s projevem radosti a nabídl se Jí za učitele a společníka, dokud nepřijde patřičný čas. Tím bylo holubičí milující srdce velké Paní uklidněno a vydali se na cestu do Nazareta.

- 57.** Když již byli kus cesty od Jeruzaléma a byli na cestě sami, nejmoudřejší Paní padla před svým Synem na kolena a klaněla se Mu. Žádala Ho o požehnání, protože mezi lidmi v chrámě Ho tak otevřeně neuctívala a snažila se jednat stále dokonale a svatě. Hošík Ježíš Ji s laskavou něžností pozdvihl se země, řekl Jí několik slov útěchy, a v té chvíli byl opět odstraněn závoj a znovu viděla jeho nejsvětější duši, a to s větší hloubkou a jasností, než ji vídala dříve. Pak nebeská Matka četla a pozorovala v nitru svého nejsvětějšího Syna všechna tajemství a skutky, které vykonal během těch tří dnů v Jeruzalémě. Viděla také všechno, co se dělo při disputaci s učenci, o čem Ježíš mluvil a proč se jim nedal lépe poznat jako pravý Mesiáš. Zjevil své panenské Matce i mnohá jiná posvátná tajemství, která ukládal do jejího srdce jako do archivu všech pokladů vtěleného Slova, aby odtud za to vše mohl zase jako odměnu obdržet čest a chválu, která Mu jako původci tak velkých divů patřila. A panenská Matka splnila všechna očekávání Páně. Pak Ho požádala, aby si v polích trochu odpočinul a něco pojedel, a On přijal pokrm z rukou velké Paní a pečlivé Matky věčné Moudrosti (Sir 24,18).
- 58.** Když pak pokračovali v cestě, rozmlouvala nebeská Matka se svým nejmilejším Synem o tajemstvích, která Jí byla vnitřně zjevena a která se vztahovala k diskusi s učiteli. Ježíš Jí opakoval slovy, co Jí ukázal vnitřně. Zvláště Jí vysvětlil, že Ho učitelé nepoznali jako Mesiáše proto, že se dmuli domýšlivostí nad svými vědomostmi. Jejich rozum byl tak zatemněn pýchou, že nemohli pozorovat světlo, které z Něho tak silně vyzařovalo. Pokud by v sobě měli pokornou a láskyplnou touhu poznat pravdu, jeho důvody by byly postačily k tomu, aby je přesvědčily. Ale kvůli těm překážkám neviděli to, co měli otevřené před očima. Náš Vykupitel při této cestě k domovu přivedl mnoho duší na cestu

spásy. Protože jeho nejsvětější Matka byla s Ním, používal Ji za nástroj svých podivuhodných skutků. Prostřednictvím jejích moudrých slov a napomínání osvěcoval srdce všech, s kterými mluvila. Mnoha nemocným vrátili zdraví, těšili zarmoucené a nemocné a všude rozševali milost a milosrdenství, přičemž nepromarnili žádnou příležitost ke konání dobra. Protože jsem však popsala podrobněji některé z jejích podivuhodných skutků, které vykonali na jiných cestách, nebudu je zde znovu popisovat, protože kdybych je měla všechny popsat, vyžadovalo by to mnoho kapitol a času, a já musím v tomto životopise vypravovat o jiných, důležitějších věcech.

- 59.** To, čím se zaměstnávali, když přišli do Nazareta, popíšu později. Evangelista Lukáš se stručně zmiňuje o všech těch tajemstvích jen několika slovy. Říká, že dítě Ježíš bylo poddáno rodičům, totiž nejsvětější Marii a svatému Josefovi, a že jeho nebeská Matka uchovávala všechny ty události ve svém srdci. Ježíš prospíval moudrostí, vzrůstem i milostí před Bohem i před lidmi (Lk 2,52), o čemž budu podle svých schopností a možností vypravovat později. Chci se zmínit jen o tom, že pokora a poslušnost našeho Boha a Pána vůči rodičům byly obdivovány anděly. Obdivována byla i důstojnost a vznešenost jeho nejsvětější Matky, která si zasloužila, aby Jí byl vtělený Bůh poddán a svěřil se její péči natolik, že Ho s pomocí svatého Josefa řídila a jednala s Ním jako se svým vlastním. Ačkoli jeho poddanost a poslušnost byla do jisté míry přirozeným výsledkem jejího mateřství, přesto k tomu, aby mohla správně používat mateřské právo a svrchovanost, byla zapotřebí jiná milost než ta, kterou Ho počala a porodila. Potřebné milosti pro vykonávání takového poslání a úřadu byly nejsvětější Marii uděleny v takové hojnosti, že přetékały i do duše svatého Josefa, a tak ho činily hodným, aby byl pokládán za Ježíšova otce a za hlavu této rodiny.
- 60.** Této poslušnosti a poddanosti svého nejsvětějšího Syna slavná Paní odpovídala hrdinským úsilím. Kromě jiných ctností si osvojila takřka bezmeznou pokoru a pojala nejsrdečnější vděčnost za to, že opět nabyla společnosti svého Syna. Tato milost, které se nebeská Královna pokládala za nehodnou, velice zvýšila lásku jejího nejčistšího srd-

ce a vroucí touhu sloužit svému božskému Synovi. Byla tak vytrvalá v projevování vděčnosti, tak přesná a pečlivá ve službě, že když před Ním klečela a ponižovala se v prachu, vzbuzovalo to obdiv nejvyšších serafů. Kromě toho se Ho snažila s největší pozorností napodobovat ve všech skutcích. Jakmile je poznala, s největší horlivostí se snažila dělat totéž. Plnost její dokonalosti zranila srdce Krista, našeho Pána, a vyjádřeno naší mluvou, poutala Ho k sobě pouty nepřemožitelné lásky (Oz 11,4). Z toho, že jako Bůh i jako Syn byl takto poután k nebeské Kněžně, vznikla taková výměna a božská vzájemnost vroucí lásky, že to převyšuje všechno stvořené chápání, protože do oceánu Mariiny duše vtékaly všechny nesmírné proudy milostí a požehnání vtěleného Slova. Avšak tento oceán nepřetékal, protože se prohlubovaly jeho hlubiny proto, aby vše přijaly (Kaz 1,7). Proudly milostí se pak vracely zpět ke svému zřídлу jako příliv a odliv Božství, které probíhá mezi dvěma břehy, Synem Božím a jeho Matkou. To nám vysvětluje, proč tak často opakoval to pokorné Nevěstino vyznání: „Můj milý je můj a já jsem jeho. Své stádo pase v liliích. Než zavane denní větřík a budou prchat stíny...“ (Pís 2,16) A jinde: „Jsem svého milého a můj milý je můj!“ (Pís 6,3) A dále: „Já jsem svého milého a ke mně se nese jeho touha.“ (Pís 7,11)

61. Žár božské lásky, který hořel v srdci našeho Vykupitele a který přišel rozšířit po zemi, máje po ruce půdu tak připravenou a hotovou, jakou bylo přečisté srdce Mariino, působil tak mocně, že jen Pán sám, který byl jeho původcem, to mohl náležitě odhadnout. Přeji si poukázat pouze na jednu věc, o které jsem byla zpravena, a to, že v zevnějších projevech své lásky ke své nejsvětější Matce se její nejsvětější Syn neřídil přirozenou náklonností a synovskou láskou, ale její schopností získávat zásluhy jako poutnice ve smrtelném životě. Věděl dobře, že kdyby v těchto projevech své synovské lásky k takové Matce uvolnil otěže, překážel by jejím zásluhám, protože by Ji to nutilo ke stálému požívání útěch z lásky svého Milého. Proto Pán do jisté míry omezoval činnost své lidské lásky a nechával svou Matku, přestože již dosáhla vrcholu svatosti, vykonávat záslužné práce a trpět občasným zastavením toku viditelných projevů přízně a lásky svého božského člověčenství.

Proto během denního soužití zachovával božský Hoch jistou odměřenost a zdrženlivost. A přestože v pozornosti nejvyšší neúnavná Paní pečovala o to, aby co nejlépe uspokojila všechny jeho potřeby, neprojevoval Jí její nejsvětější Syn takové zevnější známky synovské lásky, které by byly přiměřenou odplatou za její láskyplnou službu.

POUČENÍ, KTERÁ MI DALA KRÁLOVNA NEBES, NEJSVĚTĚJŠÍ MARIA

- 62.** Má dcero, všechny skutky mého nejsvětějšího Syna i všechno moje jednání jsou plné tajemných poučení a nauk pro pozemšťany, kteří o nich usilovně a s úctou uvažují. Pán se ode mne vzdálil proto, abych Ho hledala se slzami a zármutkem a opět Ho našla s radostí a hojnými zásluhami pro svoji duši. Chci, abys mne v tomto tajemství následovala a hledala Ho s takovou horlivostí a ustavičnou stravující touhou, která by ti nikdy v životě nedala pokoje, dokud bys Ho neuchopila a nikdy více nepustila (Pís 3,4). Abys mohla lépe porozumět tomuto tajemství Páně, pamatuj si, že nekonečná Moudrost stvořila lidi schopné požívat jeho věčnou blaženost a uvedla je na cestu vedoucí k této blaženosti. Ponechává je však až do konce v nejistotě, zda jí dosáhnou. Tak naplňuje lid radostnou nadějí i strachem. Z této úzkosti povstává v člověku po celý život trvající bázeň a nenávisť k hříchu, který ho jako jediný může o tuto blaženost oloupit. Ta bázeň ho chrání, aby se nedal zlákat a svést tělesnými a viditelnými věcmi tohoto světa. Tuto úzkost a bázeň Stvořitel podporuje tak, že k přirozeným myšlenkovým schopnostem přidává lidem víru a naději, které povzbuzují jejich lásku, aby hledali a našli svůj poslední cíl. Mimo tyto a jiné ctnosti, vlité při křtu svatém, posílá Pán svá vnuknutí a pomáhá duši být bdělá, když se vzdálí, a chrání ji, aby na Něho a na sebe nezapomínala, když nepocítuje jeho milostnou přítomnost. Tak jde správnou cestou, dokud nedojde do velkého cíle, ve kterém najde uspokojení všech svých tužeb a náklonností.
- 63.** Z toho můžeš posoudit velikost lhotejné neznalosti pozemšťanů i to, jak málo se jich zastavuje, aby uvažovali o tajemném pořádku stvoření, ospravedlnění a o všech dílech Všemohoucího, směřujících k tomuto

vznešenému cíli. Z této zapomnětlivosti vyplývá mnoho zla, kterým lidé trpí, když chtějí mít tak mnoho pozemských statků a klamných rozkoší, jako by v nich mohli někdy najít svůj konečný cíl. Vrcholem zvrácenosti, která se protiví Stvořitelovu řádu, je, že se pozemšťané během tohoto krátkého, pomíjivého života tolik radují a těší z viditelných věcí, jako by byly jejich posledním cílem. Tyto věci by měli naopak využívat k získání a ne ke ztrátě nejvyššího Dobra. Proto, moje nejdražší, pamatuj na tuto lidskou pošetilost. Považuj všechny rozkoše a radosti tohoto světa za bláznovství, jeho smích za zármutek, smyslné požitky za sebeklam a zřídlo pošetilosti, která opájí srdce, omezuje a ničí všechnu pravou moudrost. Žij stále ve svaté bázni, abys neztratila věčný život, a neměj zalíbení v ničem jiném než v Pánu, dokud nebude úplně tvým majetkem. Utíkej před soužitím s lidmi a boj se jeho nebezpečí. Jestliže Bůh bude někdy chtít, abys pro jeho čest, slávu a z poslušnosti žila s lidmi, i přes jeho ochranu, ve kterou můžeš v takovém případě doufat, nikdy neochabuj nebo nepodléhej bezstarostnosti v ochraně před nákazou. Nedůvěřuj své přirozené povaze, pokud se jedná o přátelství a užší styky s jinými. V tom tkví pro tebe větší nebezpečí, protože ti Pán dal příjemnou a mírnou povahu, aby ses mohla k Němu přirozeně klonit, neprotivila se jeho úmyslům a přinášela patřičný užitek z požehnání, která ti uděluje. Jakmile však povolíš tvorům přístup do svého srdce, budeš jimi jistě unesena, odcizíš se nejvyššímu Dobru, zvrátíš úmysly a působení jeho nekonečné moudrosti, které jsou ve tvůj prospěch. Bylo by pro tebe zajisté nejvyšší nedůstojné, kdybys to, co máš nejušlechtilejšího, využívala k tak neslušnému cíli. Povznes se nad všechny stvořené věci i nad sebe samu. Zdokonaluj působení svých mocností a ukazuj jim vznešenou dokonalost svého Boha, mého milovaného Syna a tvého Ženicha, který je nejkrásnější mezi lidskými syny (Ž 45,3). Miluj Ho ze všech sil svého srdce a své duše.

KAPITOLA VI. O VIZI, KTERÉ SE DOSTALO NEJSVĚTĚJŠÍ MARIÍ, KDYŽ JEŽÍŠ DOSÁHL DVANÁCTI LET, A KTERÁ MĚLA NAPOMÁHAT TOMU, ABY V NÍ BYL VYTVOŘEN DOKONALÝ VZOR A OBRAZ ZÁKONA EVANGELIA

- 64.** V následujících kapitolách musím dokončit to, co jsem začala v první a druhé kapitole této knihy. Nedělám to bez obav, protože znám své nedostatečné schopnosti vyjadřování i vlažnost svého srdce. To vše mne činí neschopnou mluvit o skrytých rozmluvách vtěleného Slova s jeho požehnanou Matkou. Zvláště mne to činí nehodnou psát o nebeském soužití Syna a Matky v Nazaretě během osmnácti let, která uplynula od jeho diskuse s učenci v Jeruzalémě do doby, kdy mu bylo třicet let a začal veřejně kázat. Stojím plná zmatku a nejistoty na březích tohoto nesmírného oceánu tajemství, prosím z hloubi srdce nejvyššího Pána, aby vložil mé pero do rukou anděla, aby se nestalo žádné bezpráví předmětu, o kterém mám psát, nebo aby ke mně mluvil On sám, všemohoucí a nejvyšší moudrý Bůh, a osvětlil mé schopnosti, aby, řízeny jeho božským světlem, byly vhodným nástrojem jeho vůle a pravdy a byly zproštěny lidské křehkosti a ženské neznalosti.
- 65.** V předešlých kapitolách jsem již řekla, že naše slavná Paní byla první a zvláště významenanou učednicí svého božského Syna, vyvolenou ze všech tvorů za vzor Nového evangelního zákona i jeho Původce, podle kterého by tvořil všechny svaté Nového zákona a porovnával všechny výsledky vykoupení. V tomto ohledu si vtělené Slovo počínalo jako nejdovednější umělec, který dokonale rozumí malířskému umění i všemu, co se ho týká, který vynakládá všechny své síly na zhotovení jediného oblíbeného díla ve snaze, aby skrze toto jediné dílo, které plně ukazuje jeho umění, došel věhlasu a slávy. Je jisté, že všechna svatost a sláva svatých je výsledkem lásky a Kristových zásluh (Ef 2,4), ale ve srovnání se vznešeností Marie se zdají být nepatrnými a spíše jen hrubými náčrtky, protože u všech svatých lze nalézt nedostatky. Ale tento živý obraz Jednorozeného byl prostý všech nedoko-

nalostí a už první tahy jeho štětce na Ní byly krásnější než poslední doteky u nejvyšších andělů a největších svatých. Ona je modelem veškeré dokonalosti svatosti a ctností všech jeho vyvolených a nejbzdálenější hranicí, ke které může Kristova láska dostoupit u pouhého tvora. Nikdo neobdržel žádnou milost nebo slávu, kterou by neobdržela přesvatá Maria, a Ona obdržela všechny, kterých nebyli všichni ostatní svatí schopni dosáhnout. Její nejsvětější Syn Jí dal vše, co mohla přijmout a co Jí mohl dát.

66. Množství a rozmanitost svatých i beze slov zvyšuje slávu Původce jejich velké svatosti a velikost nejvyššího více vyniká nápadnou krásou nejnižších. Všichni dohromady jsou ale slávou nejsvětější Marie, protože je všechny svou svatostí nesrovnatelně převyšuje, a oni požívají tím větší blaženost, čím lépe Ji napodobovali, neboť její svatost prospívá všem. Jelikož nejčistší Maria dosáhla nejvyššího vrcholu v řadách spravedlivých, může být ze stejného důvodu považována za nástroj nebo za hybnou sílu, skrze kterou svatí sami dosáhli svého místa. Velikost její vznešenosti můžeme posoudit (byť jen zdaleka) porovnáním úsilí, které Kristus Pán věnoval práci s Ní, a úsilí, které věnoval práci na vytvoření celé Církve. K založení a obohacení Církve pokládal za dostatečné věnovat jen tři roky, ve kterých kázal, vybral apoštoly, učil lid a vštěpoval evangelní Zákon svým veřejným životem. Bylo to plně dostačující pro vykonání díla, které Mu uložil věčný Otec, a pro ospravedlnění a posvěcení všech pravověrných. K tomu, aby vtiskl obraz své svatosti své nejsvětější Matce, potřeboval ne tři, ale desetkrát tři roky a věnoval se této práci celou silou své božské lásky, aniž by kdy přestal, hodinu za hodinou přidával milost za milostí, dary k darům, požehnání k požehnáním, svatost ke svatosti. A na konci toho všeho Ji ponechal ještě ve stavu, k němuž mohl dále přidávat další ctnosti i po svém nanebevstoupení ke svému věčnému Otci, jak budu popisovat později. Náš rozum je vyveden z míry a naše slova vážnou při sledování velikosti této Paní, neboť Ona je vyvolená jako slunce (Pís 6,10) a její jasnost nemůže pozemské oko snést, ani Ji nemůže pozemský tvor pochopit.

- 67.** Kristus, náš Vykupitel, začal rozvíjet své plány s nebeskou Matkou po návratu z Egypta do Nazareta, jak jsem se již zmínila, a od té doby stále pokračoval v uskutečňování svého záměru jako schopný učitel a božský osvěcovatel ve všech tajemstvích vtělení a vykoupění. Po návratu z Jeruzaléma, když bylo Ježíšovi dvanáct let, měla velká Královna vidění, v němž viděla Boha ne přímým nazíráním, ale v duchovních obrazech. Byla to vize velmi vznešená a plná nových účinků Božství a tajemství Nejvyššího. Obzvláště byla osvícena o ustanoveních božské vůle, která se týkala Zákona milosti, který měl být nyní založen vtěleným Slovem, a o moci, jaká Mu byla udělena v radě Nejsvětější Trojice. Současně viděla, jak s tím úmyslem odevzdal věčný Otec svému Synovi knihu se sedmi pečeti, o které píše svatý Jan ve svém Zjevení (5,1), i to, že ani na nebi ani na zemi nebyl nalezen nikdo, kdo by ji otevřel, až Beránek rozlomil její pečeti a otevřel ji svým umučením a smrtí, svým učením a zásluhami. Tímto znamením chtěl Bůh ukázat, že tajemstvím oné knihy není nic jiného než Nový zákon evangelia a Církev založená na tomto světě.
- 68.** Poté nebeská Královna v duchu viděla, že podle ustanovení Nejsvětější Trojice měla být Ona první, která tuto knihu měla číst a rozumět jí. Viděla, že její Jednorozený ji má otevřít pro Ni a celou Jí ji ukázat a Ona má pak předvést, jak se má podle ní žít. Viděla také, že Ona první má provázet Slovo a zaujímat první místo vedle Něho na cestě k nebi, kterou On smrtelníkům otevřel a v této knize naznačil. V Ní, jako v pravé Matce, měl být tento Nový zákon uložen. Viděla, jak Syn věčného Otce i její přijal toto rozhodnutí s velkým potěšením a jak jeho přesvaté člověčenství Ho kvůli Ní uposlechlo s nevýslovnou radostí. Nato se věčný Otec obrátil k nejčistší Paní a řekl:
- 69.** „Nevěsto a Holubičko má, připrav své srdce pro plnost vědomostí a pro přijetí Nového zákona a zákona mého Jednorozeného do své duše. Rozněcuj svoji touhu a obrať svou mysl k poznání i praktikování našeho učení a našich předpisů. Přijmi od nás dary naší štědrosti a naší lásky k tobě. Abys nám mohla vzdávat náležitě díky, uvaž, že jsme se podle naší nekonečné moudrosti rozhodli učinit Tebe, pouhého tvora, nejvěrnějším obrazem a nejvíce podobnou mému Jedno-

rozenému, a tak u Tebe získat účinky a ovoce hodné jeho zásluh. Tak bude jeho nejsvětější jméno důstojně uctěno a velebeno. Proto pamtuj, moje milovaná vyvolená Dcero, že se od Tebe žádá velká příprava.“

70. A nejpokornější Paní odpověděla: „Věčný Pane a nekonečný Bože, před tvou skutečnou a božskou přítomností padám na svou tvář a vyznávám před tváří tvé nekonečné Bytosti svou nepatrnost a nicotu. Poznávám tvoji velikost a svoji nepatrnost. Víím, že nejsem hodna být tvou otrokyní, ale pro laskavost, s jakou jsi na mne shlédl, obětuji Ti plod svého života a tvého Jednorozeného a prosím Ho, aby odpověděl za svou nehodnou Matku a svou služku. Moje srdce je připravené a přeplněné vděčností za tvá milosrdenství a je stravováno láskou, pokud nemůže ukojit svou mocnou touhu. Avšak pokud jsem našla milost před tvými očima, budu mluvit, ó Pane a Mistře, v tvé přítomnosti a žádat jedině to, abys naložil se svou otrokyní, jakkoli si přeješ a přikážeš, protože to nikdo nemůže vykonat, pokud mu Ty sám nepomůžeš, ó Pane a nejvyšší Králi. Žádáš-li si ode mne srdce svobodné a oddané, nabízím Ti je nyní připravené poslouchat Tě a trpět pro Tebe až do smrti.“ Ihned poté nebeská Kněžna pocítila nové účinky Božství. Byla osvícena, očištěna a oduševněna takovou plností Ducha Svátého, že to převyšovalo všechno, co se jí až do toho dne stalo, neboť toto požehnání bylo pro nedostižitelnou svrchovanou Paní jedním z nejpamátnejších. Ačkoli byla všechna vznešená a nesrovnatelně převyšovala kterékoli z těch, kterých se dostalo ostatním tvorům, dosahující nejvyšší dokonalosti, přesto při udělování božských ctností neexistují žádné meze, pokud je tvor schopen přijímat je a nezklame očekávání. A protože byla tato schopnost u naší Královny tak velká a každým přijetím milosti se ještě zvětšovala, tyto velké dary jí vždy uschopňovaly k přijetí ještě větších darů. Protože v ní božská moc nenacházela žádné překážky, všechny jeho poklady byly uvedeny do pohybu a byly ukládány do bezpečné a nejvyšší spolehlivé schránky nejsvětější Marie, naší Královny.
71. Když vidění pominulo, odebrala se naše Paní ke svému nejsvětějšímu Synovi, padla před Ním na svou tvář a řekla: „Pane můj, Svět-

lo mé a Učiteli můj, pohleď na svoji nehodnou Matku, připravenou k plnění tvých přání. Přijmi mě znovu za svou učednici a služebnici, a použij mě jako nástroj své moudrosti a moci. Vykonej ve mně svou vůli a vůli věčného Otce.“ Její nejsvětější Syn Ji přijal s vážností a plnou mocí božského Učitele a poučil Ji o nejněžnějších tajemstvích. Nejvyšší přesvědčivými a působivými slovy Jí vysvětlil nejhlubší význam díla uloženého Mu věčným Otcem a vztahujícího se k vykoupení lidstva, založení Církve a ustanovení Nového evangelního zákona. Prohlásil a ujistil Ji o tom, že při uskutečňování těchto vysokých skrytých tajemství má být jeho společníci a pomocníci, přijímající a požívající první ovoce milosti, a že proto Ho má ona, nejčistší Paní, následovat v jeho úsilí až do smrti na kříži s velkomyslným a dobře připraveným srdcem, s nepřemožitelnou a ochotnou vytrvalostí. Přidal ještě nebeské poučení, které Ji připravilo na přijetí celého Zákona evangelia, na pochopení a k nejdokonalejšímu dodržování všech jeho předpisů a rad. Při této příležitosti sdělil Ježíš své Matce i jiná posvátná tajemství o svých úmyslech na tomto světě. Nebeská Paní přijala všechna jeho slova a úmysly s nejhlubší pokorou, poslušností, úctou, díky a nejrůznější láskou.

POUČENÍ, KTERÁ MI DALA NEBESKÁ PANÍ

- 72.** Má dcero, mnohokrát během tvého života, ale zvláště nyní, kdy píšeš tento můj životopis, jsem tě volala a vybízela k tomu, abys mne co možná nejvíce napodobila. I nyní tě k tomu znovu zvu a vybízím, protože jsi teď blahosklonností Nejvyššího obdržela světlo a porozumění o tajemství, které jeho mocná ruka vykonala v mém srdci. Jak do něho vepsala Zákon milosti a všechno učení evangelia, jaké účinky ve mně tato milost způsobila a jak jsem spolupracovala co možná nejvěrnějším a nejdokonalejším napodobováním mého nejsvětějšího Syna a Učitele. Poznání toho všeho musíš považovat za jednu z největších milostí, jakou ti kdy Pán udělil, protože v tom najdeš souhrn a podstatu nejněžnější svatosti a dokonalosti, která se v tom odráží jako v nejčistším zrcadle. Bude ti tak ukázána stezka božského svět-

la, po které můžeš bezpečně vyjít ze tmy neznalosti, která obklopuje ostatní smrtelníky.

73. Pojď tedy, má dceru, pojď a následuj mě. A abys mě mohla následovat tak, jak si přeji, a aby tvůj rozum byl náležitě osvěcen, tvůj duch dostatečně zušlechtěn a připraven a tvá vůle povzbuzena, odpoutej se od všech pozemských věcí, jak si to tvůj Ženich přeje. vzdaluj se od všeho viditelného, zapomeň na všechny tvory, zapírej se a uzavři všechny své smysly svodům a výmyslům světa (Ž 40,5). Radím ti, aby ses při pokušeních příliš netrápila a neznepokojovala, neboť když už tě jen zastaví v běhu, získají tím nad tebou velkou převahu a budou ti překážet, abys nenabyla sílu pro cvičení se v dokonalosti. Naslouchej tedy jen samému Pánovi, který žádá krásu tvé duše (Ž 45,12), který je štědrý v udělování svých darů tvé duši, mocný do ní vložit poklady své moudrosti a který touží, aby ses připravila na jejich přijetí. Do-
vol Mu vepsat do tvého srdce Zákon evangelia. Ať je to stále předmětem tvého přemýšlení a rozjímání ve dne i v noci, sladkým pokrmem tvé paměti, životem tvé duši, sladkým nápojem tvojí duchovní chuti. Tak dosáhneš toho, co Nejvyšší i já od tebe žádáme a po čem i ty sama toužíš.

KAPITOLA VII. OBŠÍRNĚJŠÍ VYSVĚTLENÍ VZNEŠENÉHO DŮVODU, PROČ BYLA NEJSVĚTĚJŠÍ MARIA POUČOVÁNA, A POPIS TOHO, JAK TATO POUČENÍ UVEDLA DO PRAXE

74. Každá svobodná a dobrovolná příčina musí mít nějaký rozumný cíl nebo účel, který pobízí k činnosti. Když je vytvořena jasná vize toho cíle, je možné přikročit k volbě prostředků, kterými ho lze dosáhnout. Toto zajisté platí o díle Boha, který je první a jedinou Příčinou, který je sama nekonečná Moudrost, který vše řídí a vykonává, sahá mocně od jednoho konce až ke druhému ve sladkosti i síle, jak říká moudrý muž (Mdr 8,1). Neusiluje ani o zničení a vyhlazení jakéhokoliv tvo-

ra, ale všechny stvořil, aby se radovali ze života a z existence. Čím obdivuhodnější a vznešenější jsou díla Nejvyššího, tím podivuhodnější jsou i cíle, kterým mají sloužit. Ačkoli konečným cílem všech věcí je, aby hlásaly Boží slávu, přece jsou všechny stvořeny podle nekonečných vědomostí a jsou spojeny jedna s druhou jako články řetězu. Tak všichni tvorové následují jeden po druhém od nejnižšího až po nejvyššího a nejbližšího Bohu, Původci všeho.

- 75.** Všechna vznešenost a svatost naší Paní spočívá v tom, že Ji Bůh utvořil jako obraz či živý otisk svého Syna. Byla tak dokonale přizpůsobena a zdokonalena v milosti, že se zdála být v soužití i ctnostech druhým Kristem. Tak bylo zřízeno zvláštní božské soužití mezi Ní a jejím Synem. Ona mu dala podobu a lidské bytí, zatímco Pán Jí dal nejvyšší duchovní existenci milosti, takže mezi Nimi panovala vzájemná shoda a podobnost v darech. Cíle, které měl při tom Nejvyšší na zřeteli, byly přiměřené tomuto neobyčejnému divu a největšímu ze všech zásahů do života pouhého tvora, které provedl. Ve druhé a šesté kapitole jsem již něco řekla o Kristově cti a důstojnosti i o tom, jak je spojena s účinky jeho učení a s jeho zásluhami. Napsala jsem, že jeho čest vyžadovala, aby jejich síla byla známa nejsvětější Marii, i to, že všechny účinky evangelního Zákona i ovoce jeho vykoupění mají přispívat k jeho slávě tím, že na Ní budou ukázány, a to ve větší míře než v celé Církvi a u všech předurčených.
- 76.** Druhý cíl, který měl Pán při tomto díle na zřeteli, se týkal Vykupitelova úřadu. Protože se dílo našeho vykoupění mělo shodovat s dílem stvoření světa a lék proti hříchu měl mít vzájemný vztah k jeho příchodu mezi lidi, bylo vhodné, aby stejně tak, jako měl první Adam za společníci naši pramáti Evu, která ho svedla ke hříchu, jenž zavinil ztrátu celého lidského pokolení, tak také druhý nebeský Adam, Kristus, náš Pán, měl mít při nápravě této velké zkázy za společníci a pomocníci svoji nejčistší Matku. Ona měla souhlasit a spolupracovat na vykoupění, i když jedině v Kristu samém, který je naší Hlavou, spočívala plná moc a přiměřená pohnutka všeobecného vykoupění. Aby toto tajemství nepostrádalo přiměřenou důstojnost a soulad, bylo nutné, aby se to, co řekl Nejvyšší při stvoření prvního člověka, splnilo

také u Krista a jeho Matky: „Není dobré, aby byl člověk sám. Musím mu udělat pomocnici, která by se k němu hodila.“ (Gn 2,18) To Pán ve své všemohoucnosti udělal, takže když mluvil o druhém Adamovi, o Kristu, mohl říci: „Tentokrát je to kost z mých kostí a maso z mého masa! Bude se nazývat »žena«, ona totiž byla vzata z muže!“ (Gn 2,23) Nebudu se déle zdržovat vysvětlováním tohoto tajemství, protože ho lze jasně poznat rozumem osvětleným světlem víry a podobnost mezi Kristem a jeho nejsvětější Matkou je zřejmá.

77. Další motiv tohoto tajemství, které se týká věčného předurčení Krista, našeho Pána, je zde uveden až na třetím místě, ale je prvním podle souvislosti se záměrem. Popsala jsem to v první části tohoto životopisu. Základní záměr věčného Slova, přijetí těla a vyučování lidstva, odpovídá velikosti díla, které mělo být vykonáno. Bylo to největší dílo ze všech jeho skutků a ve skutečnosti bylo cílem, kvůli kterému mělo být vykonáno vše ostatní. Proto božská moudrost zařídila vše tak, aby mezi pouhými tvory byl jeden, který by úplně vyhovoval jeho požadavkům, který by mohl být naším Učitelem a mohl nás svou milostí přijmout za své děti. Pokud by Stvořitel nejsvětější Marii nestvořil takovou a neobdaril Ji podobným stupněm svatosti jako svého božského Syna (řečeno naším hrubým způsobem vyjadřování), chyběl by, jak dalece mi bylo zjeveno, přiměřený důvod pro jeho vtělení. Přirovnějme k tomu to, co se praví o Mojžíšovi, který obdržel desky Zákona psaného prstem Božím a rozbil je, když uviděl modlářství lidu, a pokládal tento lid za příliš nevěrný a nehodný tak velkého dobrodiní. Následně pak byl Zákon zapsán na jiné desky, které byly zhotoveny lidskou rukou, a ty zůstaly světu zachovány. První desky, zhotovené Boží rukou, na kterých byl zapsán Zákon Páně, byly rozbity prvním hříchem a my bychom neměli žádný Zákon evangelia, kdyby neexistovaly jiné desky, totiž Kristus a Marie, vytvořené jiným způsobem. Ona byla vytvořena obyčejnou, přirozenou cestou, Kristus pak na základě svolení Marie a z její podstaty. Kdyby tato velká Paní nesouhlasila a nespolupracovala jako důstojný nástroj, byli bychom nyní my ostatní smrtelníci bez Zákona evangelia.

- 78.** Kristus, náš Pán, dosáhl v plnosti této božské vědy a milosti všech těchto vznešených cílů tím, že svou nejsvětější Matku vyučil tajemstvím evangelního Zákona. Proto, aby byla zběhlá ve všech tajemstvích toho Zákona a aby jim všem po všech stránkách rozuměla, i proto, aby později mohla být sama dokonalou Učitelkou a Matkou moudrosti, používal Pán různé prostředky k jejímu osvětlení. Někdy nepřímé nazírání Boha, kterým bývala v tomto období svého života obdarována častěji, jindy zase duševní vidění, která byla častější, i když ne tak jasná. Jak v jednom, tak i v druhém viděla bojující Církev s celými jejími dějinami od počátku světa až do Vtělení, i to, jaký bude její úděl od Vtělení až do konce světa a potom ve věčné blaženosti. Toto poznání bylo tak jasné, zřetelné a komplexní, že znala všechny spravedlivé a svaté, i ty, kteří se později v Církvi vyznamenali, apoštoly, mučedníky, patriarchy řeholních řádů, církevní učitele, vyznavače a panny. Všechny poznala jednotlivě se všemi jejich zásluhami, milostmi a odměnami jim určenými.
- 79.** Byla seznámena také se svátostmi, které měl její božský Syn v Církvi ustanovit, i s jejich působením a účinky záviselými na dispozici přijímajícího. Poznala i všechnu jejich sílu, která plyne ze svatosti a zásluh jejího nejsvětějšího Syna, našeho Vykupitele. Jasně pochopila také celé učení Nového a Starého zákona, které měl hlásat a učit, všechna tajemství skrytá ve čtyřech různých formách, kterými je vysvětloval, totiž slovní, morální, názornou a mystickou, a vše, co měli vykladači Písma svatého pro jeho vysvětlení napsat. Její chápání toho všeho bylo však mnohem vyšší a hlubší než jejich. Věděla, že všechny ty vědomosti jí byly uděleny proto, aby se mohla stát učitelkou celé Církve, protože to měl být její úřad během nepřítomnosti jejího nejsvětějšího Syna po jeho nanebevstoupení. V Ní měly mít nové, milostí zplozené, věrné dítka Církve milující Matku, která by je pečlivě kojila prsy svých nauk jako nejsladším mlékem, jediným vhodným pokrmem pro nemluvnata. Tak se nejsvětější Paní během osmnácti let svého skrytého soužití se svým nejsvětějším Synem živila naukami evangelia, které přijímala od jejich autora, Krista Vykupitele, a stravovala jejich podstatu. Když okusila a dobře pochopila rozsah a účinky

tohoto Zákona, čerpala z něho sladký pokrm pro prvotní Církev, jejíž členové byli ještě v útlých letech a nebyli schopni požívat pevnou a sytou stravu Písma svatého a dokonale následovat svého Mistra a Vykupitele. Protože však o této části jejího života budu psát později na patřičném místě, nebudu se zde o tom šířit.

80. Kromě výše zmíněných vizí a poučení týkajících se jejího božského Syna a jeho lidské přirozenosti měla slavná Paní ještě dva jiné prameny informací, o kterých jsem se již zmínila. Jedním byl odlesk jeho nejsvětější duše a jejího vnitřního působení, jež viděla jako v zrcadle, v čemž byl zároveň obsažen i odraz obrazu všech jeho vědomostí o stvořených věcech. Byla tak informována o všech záměrech Vykupitele a tvůrce svatosti a také o všech dílech, která hodlal konat buď sám, nebo skrze své vyslance. Druhým pramenem informací bylo mluvené slovo Páně, protože rozmlouval se svou úcty nejhodnější Matkou o všech záležitostech týkajících se Církve, od té nejmenší až po tu největší. Zahrnoval do toho přitom i události, které se stanou a budou mít vztah k různým údobím dějin Církve. Proto nebeská Učednice a naše Učitelka byla tak proniknuta jeho učením a tak pokročila v nejdokonalejším napodobování jeho příkladu, že dokonalost jejich skutků odpovídala její nesmírné moudrosti a vědomostem. Její vědomosti byly tak jasné a hluboké, že vše lehce chápala. Žádný tvor se jí nikdy ve vědomostech nevyrovná a ani jejich plný rozsah nemůže být myslí nebo slovy vystižen. Jejím vědomostem také nescházelo nic, čeho je třeba, ani k nim nebylo přidáno nic zbytečného. Nikdy si nepletla něco s něčím jiným, ani nepotřebovala dlouhé řeči nebo vypytování, aby mohla vysvětlit nejskrytější tajemství Písem, kdykoli bylo takové vysvětlení v prvotní Církvi zapotřebí.

POUČENÍ, KTERÁ MI DALA NEBESKÁ MATKA A NAŠE PANÍ

81. Nejvyšší, který je čirá dobrota a štědrost, dal existenci všem tvorům a neodpírá nikomu svoji božskou péči. Věrně poskytuje duším světlo, s jehož pomocí mohou získat poznání o Něm i o věčném životě, pokud tomu nebrání svou vlastní vůlí a nezatemňují toto světlo

hříchem, nebo se nevzdají hledání nebeského království. K duším, které podle svého tajemného božského soudu volá do své Církve, se ukazuje ještě štědrším, protože s milostí svatého křtu jim vlévá nejen ctnosti, které se nazývají podstatně vlitými a které si tvor svou snahou nemůže zasloužit, ale i ty, které jsou vštípeny mimořádně a které si člověk může zasloužit svým vlastním přičiněním. Tyto ctnosti udílí Pán zdarma předem, aby byla duše lépe připravena a horlivější v zachování jeho svatého Zákona. Jiným duším k obyčejnému světlu víry uděluje Pán ve své dobrotivosti ještě nadpřirozené dary poznání a ctnosti pro lepší pochopení tajemství obsažených v evangeliu a pro horlivější konání dobrých skutků. V těchto darech byl k tobě štědrější víc než k mnoha pokolením, čímž tě zavázal k tomu, abys vynikala v láskyplném soužití s Ním a pokořovala se před Ním až do prachu.

- 82.** Abys byla náležitě poučena a informována, musím tě jako starostlivá a milující Matka varovat před chytrostí a lstivostí satana, jichž používá k ničení díla Páně. Hned od okamžiku, v němž smrtelníci začínají nabývat užívání rozumu, je každý sledován mnoha bdělými a neúnavnými démony. Neboť jakmile jsou duše schopné povznést své myšlenky k poznání Boha a začít používat jim při křtu vlité ctnosti, tyto pekelní duchové se s neuvěřitelnou zuřivostí a úskočností snaží vykořenit toto božské semínko. Pokud se jim to nepodaří, pokoušejí se překážet jeho vzrůstu a zabránit tomu, aby přineslo ovoce, tím že zaměstnávají lidi hříšnými, zbytečnými nebo bezcennými věcmi. Tak odvracejí jejich myšlenky od víry a naděje i od konání jiných ctností, vedou je k zapomínání na to, že jsou křesťany, a odvracejí jejich pozornost od poznání Boha, od tajemství vykoupení a od života věčného. Kromě toho vnuká tento nepřítel rodičům trestuhodnou nedbalost a tělesnou lásku k jejich dítěti, učitele ponouká k nedbalosti, a tak dítě nenalézá během svého vzdělávání žádnou oporu proti zlu, ale zhoršuje se a kazí mnoha špatnými zvyky, ztrácí dobré náklonnosti, smysl pro ctnost a jde cestou zkázy.
- 83.** Avšak nejvyšší laskavý Pán na ně v tomto nebezpečí nezapomíná a znovu jim uděluje svatá vnuknutí a zvláštní pomoc. Prostřednictvím svých kazatelů a služebníků jim podává svaté učení Církve. Má pro ně

posilu svatých svátostí a mnoho jiných pomůcek pro to, aby je udržel na cestě života. Že počet těch, kteří jdou po cestě záhuby, je větší než těch, kteří jdou po cestě spásy, je následek špatných návyků osvojených a živených v mládí. Platí o nich výrok Písma svatého: „Jaké bylo jeho mládí, takové buď i stáří.“ (Dt 4,25) Proto se démoni snaží a zvyšují svůj tyranický vliv na duše v prvních letech lidského života v naději, že v pozdějších letech je budou moci svádět k páchání tím většími a častějšími hříchy, čím více se jim podaří svést je k malým a třeba jen nepatrným chybám v dětství. Tím přivedou duši do stavu slepé domýšlivosti, protože s každým hříchem ztrácí víc a více síly k odporu, poddává se ďáblu a stává se obětí tyranické nadvlády tohoto nepřítel. Bídne jeho hříchu stále více svírá duši a pevněji se jí drží. Tak je duše pošlapána nohama svých vlastních nepravostí a pod vládou ďábla je hnána kupředu z jedné propasti do druhé (Ž 42,8), což se děje za trest všem těm, kteří se v začátcích nechávají přemoci pokušením. Těmito prostředky Lucifer svrhl do pekla velký počet duší a stále je každodenně svrhává, když ve své pýše povstává proti Všemohoucímu. Takovým způsobem se mu podařilo založit svou tyranickou moc na světě. Rozséváním zapomínání na smrt, soud, nebe a peklo vrhá mnohé národy z jedné do druhé propasti temnot a bestiálních bludů, jaké jsou obsaženy v kacířství falešných sekt a bezvěrců. Ty, má dcero, se tedy varuj tohoto hrozného nebezpečí a nechť nikdy nevymizí z tvé paměti památka na Boží zákon, na jeho předpisy a přikázání, na pravdy katolické Církve a učení evangelia. Nechť neuplyne ani jeden den, v němž bys nestrávila mnoho času rozjímáním o všech těchto věcech. Vybízej k tomu také své řeholnice i jiné lidi, neboť nepřítel a odpůrce pracuje s ustavičnou bdělostí, aby zatemnil tvůj rozum zapomínáním na Boží zákony a odvrátil tvou vůli, která je slepou mocností, od konání spravedlnosti. To, jak víš, spočívá v úkonech živé víry, důvěrné naděje a vroucí lásky, a to vše vychází ze zkroušeného a pokorného srdce (Ž 51,19).

KAPITOLA VIII. JAK NAŠE VELKÁ KRÁLOVNA ŽILA PODLE UČENÍ EVANGELIA, KTERÉ JÍ PŘEDÁVAL JEJÍ NEJSVĚTĚJŠÍ SYN

84. Náš Spasitel pokročil ve věku i v božské činnosti. Jeho chlapecká léta uplynula v plnění úkolu, který Mu ve prospěch lidstva uložil jeho věčný Otec. Nezaměstnával se kázáním, ani nekonal v té době takové zázraky jako později v Galileji nebo dříve v Egyptě. Ale pod závojem skrytosti konal velké divy v duších i na tělech lidí. Navštěvoval chudé a nemocné, těšil sklíčené a zarmoucené. Zvláštním osvícením a svatým povzbuzováním přivedl mnoho duší na cestu spásy a přiměl je k tomu, aby se obrátily ke svému Stvořiteli a odvrátily se od ďábla a skutků, které plodí smrt. Takové práce konal Ježíš stále, často vycházel a prodléval mimo dům blahoslavené Panny. Osoby, kterým tak pomohl, sice věděly, že byly pohnuty a obráceny Ježíšovými slovy a přítomností, ale protože nepoznaly tajemství jeho pomoci a mohly to připisovat pouze Božímu působení, nemluvily o tom. Naše slavná Paní se o těchto divech dozvěděla tak, že je viděla zrcadlit se v duši svého nejsvětějšího Syna, i jinými prostředky. Padala často na svou tvář, klaněla se Mu a vzdávala Mu za ně díky.
85. Zbývající čas trávil nejsvětější Syn se svou Matkou, poučoval Ji a modlil se s Ní. Mluvil s Ní o starostech, které má o své milované stádo, o zásluhách, které si přál nashromáždit ve prospěch duší, a o prostředcích, kterých má být použito pro jejich spásu. Nejmoudřejší Matka naslouchala pozorně jeho slovům a spolupracovala s jeho božskou láskou a moudrostí. Pomáhala Mu také v úřadu Otce, Bratra, Přítel, Obhájce, Ochránce a Vykupitele lidského pokolení. Takové dialogy vedli buď ústně, nebo jen vnitřním sdílením, protože Syn i Matka spolu mohli rozmlouvat oběma způsoby. Ježíš říkal: „Matko má, ovocem mého díla a základem, na kterém chci postavit Církev, má být učení založené na svaté vědě, které, pokud mu lidé uvěří a pokud budou podle něho žít, bude jejich životem a spásou. Bude to účinný a svatý Zákon, který bude schopen zničit Luciferův smrtící jed,

nakapaný do lidské přirozenosti prvotním hříchem. Přeji si, aby lidé byli pomocí mých předpisů a rad oduševněni a povzneseni k podílu na mých zásluhách a připodobněni mé osobě, i aby se ve svém smrtelném těle stali schránkami mého bohatství a pak podílníky na mé věčné slávě. Chci jim dát nový Mojžíšův Zákon, tak obnovený a zdokonalený, že bude obsahovat také přikázání a rady.“

- 86.** Všechny tyto úmysly Pána života jeho nebeská Matka v nejhlubším nazírání pochopila a přijala s vroucí láskou. Uctívala Ho a děkovala Mu jménem celého lidského pokolení. Jak Pán pokračoval v probírání všech pokynů, více a dokonaleji poznávala účinky všech těch tajemství, mocný vliv evangelního Zákona a učení na poslušné duše i odměnu s tím spojenou. Snažila se tento Zákon věrně plnit tak, jako by byla zástupkyní každého tvora. Zнала všechna čtyři evangelia slovo za slovem tak, jak měla být napsána, i všechna tajemství, která v nich měla být obsažena. Ona sama rozuměla celému učení evangelii, protože její vědomosti byly větší než těch, kteří je napsali. Mohla je vysvětlovat, aniž by viděla text. Věděla také, že její vědomosti mají být podobné Kristovým vědomostem a že mají být zapsány do její duše tak, jako byl zapsán Starý zákon na desky, které byly v arše úmluvy. Její vědomosti měly sloužit jako originál, zákonitý a věrohodný rukopis Nového zákona milosti pro vedení svatých a spravedlivých, protože ti všichni měli napodobovat její ctnosti a svatost obsaženou v tomto archivu milosti, v nejsvětější Marii.
- 87.** Božský Učitel poučil svou přesvatou Matku také o jejich povinnostech při zachovávaní tohoto svatého učení v celém jejich rozsahu tak, aby mohlo být dosaženo vysokého cíle, který měl na zřeteli, když Ji učinil podílníci na tomto vznešeném požehnání a dobrodiní. Kdybych se zde chtěla naplno rozepsat o tom, jak dokonale a dovedně se velká Paní vyrovnávala s úmysly Páně, bylo by nutné v této kapitole popsat celý její život, protože to byl celý souhrn evangelia opsaný od jejího Syna a Učitele. Co všechno toto svaté učení vykonalo v apoštolech, mučednících, vyznavačích, pannách i všech spravedlivých a svatých, kteří žili a ještě až do konce světa žít budou, nemůže nikdo popsat a tím méně pochopit, jedině sám Pán. Musíme však

uvázat, že všichni svatí a spravedliví byli počati v hříchu a že všichni kladli milosti nějaké překážky. Každý z nich mohl dosáhnout vyšší milosti a svatosti a každý v něčem s milostí nespolutracoval. Avšak naše nebeská Paní neměla žádný takový nedostatek. Ona jediná byla bytostí přiměřeně způsobitou a vhodnou pro mocné Boží působení a jeho požehnání. Ona jediná bez rozpaků a bez odporu přijímala mocné proudy Božství, které Jí uděloval její Syn a Bůh. Z toho všeho můžeme poznat, že pouze v blaženém nazírání a ve věčné blaženosti budeme moci poznat, jak mnoho vykonal tento div Všemohoucího.

- 88.** Kdykoliv chci vysvětlit některé důležitější věci, které mi v tom ohledu byly zjeveny, nemohu najít slova, kterými bych to vyjádřila. Naše velká Královna a Paní zachovávala příkazy a učení evangelia podle míry svého hlubokého porozumění. Žádný tvor však není schopen dosáhnout hranic vědomostí a schopností, jichž dosáhla tato Matka moudrosti v Kristově učení. I to, čemu jsme porozuměli, daleko přesahuje schopnost lidských slov a lidské mluvy. Vezměme si například učení prvního kázání na hoře, které Učitel života dal svým učedníkům a které zaznamenal svatý Matouš (5,1n.). Toto učení obsahuje celý souhrn křesťanské dokonalosti, na něm je založena Církev a ono činí blahoslavenými ty, kteří je zachovávají.
- 89.** „Blahoslavení chudí duchem,“ praví náš Pán a Učitel, „neboť jejich jest království nebeské.“ Toto je první pevný základ celého života podle evangelia. Ačkoli apoštolové a náš zakladatel svatý František tomu ve vysoké míře porozuměli, přesto jen Maria sama pronikla a plně vyvážila tuto velikost chudoby ducha, a podle toho, jak tomu rozuměla, tak podle toho až do krajnosti také i jednala. Do jejího srdce nenašel přístup obraz pozemského bohatství a ani k němu necítila žádnou náklonnost. Přestože milovala stvořené věci jako dílo rukou Páně, současně, pokud byly překážkou či na obtíž lásce k Bohu, jimi také opovrhovala. Používala je střízlivě, a jen pokud prospívaly lásce k Bohu. Tato obdivuhodná a nejvyšší dokonalá chudoba Ji opravňovala k vlastnictví všech věcí jako Královnu nebe i země. To, co jsem zde řekla ohledně chudoby, ač je to naprosto pravdivé, je jen maličkos-

tí v porovnání s tím, jak to vše naše velká Paní chápala a uplatňovala s ohledem na chudobu ducha, která je prvním blahoslavenstvím.

- 90.** Druhé blahoslavenství: „Blahoslavení tiší, neboť oni zemi budou vládnout.“ Nejsvětější Maria svou milou tichostí a v zachovávaní tohoto blahoslavenství převyšovala nejen všechny pozemšťany, jako Mojžíš převyšoval všechny lidi své doby, ale vynikala v ní i nad anděly a samotné serafy, protože tato nejupřímnější Holubička, dokud žila ve smrtelném těle, byla vnitřně i zevně více vystavena neklidu a vzrušování svých schopností než tito čistí duchové, kteří nejsou obdařeni smysly. Byla v tak vysokém stupni vládkyní nad všemi svými tělesnými schopnostmi a mocnostmi i nad všemi srdci těch, s nimiž se stýkala, že každého dne vládla zemi a přiváděla ji k pokojné poddanosti. Třetí blahoslavenství: „Blahoslavení lkající, neboť oni potěšeni budou.“ Nejsvětější Maria znala lépe, než to může vysvětlit nějaký jazyk, cenu a užitečnost slz i pošetilost a nebezpečí smíchu a lidských radovánek. Zatímco se všechny Adamovy děti oddávají smíchu a veselí, přestože jsou počaté v dědičném hříchu a později se dopouštějí mnoha vlastních hříchů, tato nebeská Matka, i když byla počatá bez poskvrny hříchu a nikdy se žádného hříchu nedopustila, vždy pamautovala na to, že tento pozemský život má být tráven v pláči nad ztrátou nejvyššího Dobra a nad hříchy, které byly a jsou páchany proti Bohu. Z lásky k lidem plakala nad jejich hříchy a svými nevinnými slzami si zasloužila velkou útěchu a přízeň Páně. Její nejčistší srdce se velice rmoutilo při pohledu na urážky páchané proti jejímu Milému a jejímu Bohu. Její oči stále slzely (Jer 8,23) a jejím chlebem byl dnem i nocí pláč (Ž 42,4) nad nevděkem hříšníků vůči jejich Stvořiteli a Vykupiteli. Žádný tvor, ba ani všichni dohromady neplakali nad lidmi k vůli jejich hříchům víc než Královna andělů, protože na světě bylo mnohem víc příčin k pláči a nářku, ačkoli Ona sama měla dost příčin jen se radovat a těšit ze svých pokladů milosti.
- 91.** Čtvrté blahoslavenství: „Blahoslavení, kteří lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni“, pomáhalo naší nebeské Paní proniknout s pochopením tento mystický hlad a žízeň. U Ní tento hlad a žízeň po spravedlnosti byly větší než odpor, jaký kdy proti Ní měli

Boží nepřátelé. Když už dosáhla vrcholu spravedlnosti a svatosti, ve stejné míře u Ní zároveň vzrostla také touha po ještě větší spravedlnosti, zatímco na Ni z pokladů Božství nepřetržitě stékala plnost milostí a sytila její velkou touhu. Páté blahoslavenství: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou“, vlastnila v tak vysokém stupni, že Ona jediná si zasloužila oslovení Matka milosrdenství, tak jako je sám Pán nazýván Otcem milosrdenství (2 Kor 1,3). Ona, která byla před zrakem Božím nejnevinnější a bez jakéhokoli hříchu, prokazovala v nejvyšším stupni milosrdenství ve prospěch lidského pokolení a pro jeho spásu. Protože díky svému vysokému stupni vědění poznala důležitost této ctnosti, nikdy neodepřela ani neodepře milosrdenství nikomu, kdo Ji o ně požádá, a nikdy nepřestane vyhledávat chudé a potřebné, aby jim ulevila a nabídla svou pomoc.

- 92.** Nad jakékoli srovnání vynikala také v šestém blahoslavenství: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha vidět budou“, protože byla jasná jako slunce (Pís 6,10) a byla věrnou podobou pravého Slunce spravedlnosti a obrazem našeho hmotného slunce, které není poskrvněno věcmi, které jsou pod ním. Do srdce a myslí naší nejčistší Kněžny nenalezla nikdy přístup žádná poskrvna. Naopak její znečištění bylo nemožné pro její vynikající čistotu smýšlení a proto, že od prvního okamžiku její existence a mnohokrát potom byla obdařena patřením na Boha, i když tyto vize nebyly trvalé, protože ještě byla ve stavu poutnice. Sedmé blahoslavenství: „Blahoslavení pokojní, neboť oni synové Boží slouti budou“, Jí bylo uděleno v obdivuhodné míře. Maria potřebovala toto požehnání k tomu, aby mohla zachovat pokoj svého srdce a svých schopností ve zkouškách a souženích svého života a při utrpení a smrti svého nejsvětějšího Syna. Nikdy nebyla příliš vzrušena a uměla přijímat i největší utrpení s největším klidem myslí, jako dokonalá Dcera nebeského Otce. Právě kvůli zachování tohoto blahoslavenství si zasloužila oslovení Dcera věčného Otce. V osmém blahoslavenství: „Blahoslavení, kteří protiventství trpí pro spravedlnost, neboť jejich jest království nebeské“, Maria dosáhla vrcholu dokonalosti, protože Ona jediná, kro-

mě Boha, byla schopna přinést s klidnou myslí oběť cti a života Krista, našeho Pána, a snést krutost, s jakou to bylo provedeno. Musíme pamatovat na to, že byla pravou Matkou, jako byl Bůh pravým Otcem svého Jednorozeného. Jedině tato Paní sama napodobila Pána v jeho mučení a plně chápala, že až do takové krajnosti musí být zachováván Zákon jejího božského Učitele evangelia.

93. Takovým způsobem mohu vysvětlit část z toho, co jsem poznala o vědomostech, které měla tato velká Paní o evangeliu, i to, jak podle jeho učení žila. Stejným způsobem chápala také všechna přikázání i všechny rady a podobenství evangelia. Například přikázání o lásce k nepřítelům, odpouštění bezpráví a křivd, konání dobrých skutků ve skrytosti bez vychloubání, varování se pokrytectví, rady o dokonalosti a poučení obsažená v podobenstvích o nalezeném pokladu, o ztracené perle, o pannách, o rozsévání semene na poli, o hřivnách a všechna ostatní podobenství všech čtyř evangelií. Všem dobře rozuměla, i všemu učení, které nám kladou na srdce, a poznala i vysoký cíl, který měl Pán na mysli. Všechno poznávala nejvyšším a dokonalým způsobem, a tak to vše i zachovávala až do posledního detailu. O této Paní můžeme říci to, co Kristus řekl o sobě, že přišla, ne aby Zákon rušila, ale plnila.

POUČENÍ, KTERÁ MI UDĚLILA KRÁLOVNA NEBES, NEJSVĚTĚJŠÍ MARIA

94. Má dcero, bylo zapotřebí, aby nás Učitel ctností učil tomu, co sám dělal, i aby dělal to, čemu učil, protože k učitelskému úřadu patří slova i skutky. Slovy se má poučovat, kdežto příklad má pohnout a vydávat svědectví o učení, aby bylo přijato a zachováváno. To všechno splnil můj nejsvětější Syn, a já tím, že jsem Ho následovala. Protože jsme ani On ani já neměli stále zůstat na zemi, přál si zanechat zde svatá evangelia jako souhrn svého i mého života, aby děti světla tím, že uvěří a budou zachovávat jeho učení, mohly svůj život řídit podle jeho příkladu. Neboť praktické výsledky Kristova učení se ukazují tak, jak se ukazovaly u mne následováním jeho příkladů. Svatá evangelia jsou velmi drahocenná, proto je musíš mít ve velké úctě.

Upozorňuji tě na to, že mého nejsvětějšího Syna i mne velice ctí a těší, když vidíme, že božské výroky a skutky jeho života lidé náležitě oceňují a mají v úctě. Naopak, zapomínání a nedodržování učení obsaženého v evangeliích považuje Syn za svou velkou urážku dětmi Církve naší doby, protože jsou mnozí, kteří Mu nenaslouchají a nevěnují Mu pozornost, kteří za toto požehnání neděkují a nepokládají je za nic víc než za dílo srovnatelné s díly pohanských spisovatelů, nebo za dílo neobsahující světlo víry.

- 95.** Tvůj dluh v tomto ohledu je obzvlášť velký, protože ti bylo dopřáno vidět, v jaké úctě a vážnosti jsem měla učení svatého evangelia, a víš, jak jsem se snažila podle něho žít. Nemohla jsi ovšem poznat všechno, co jsem dělala a jak jsem čemu rozuměla, poněvadž tvoje schopnost je omezená, ale pamatuj si alespoň, že ani k žádnému celému národu jsem nebyla při udělování těchto požehnání tak blahosklonná jako k tobě jediné. Proto dávej velký pozor, jak s nimi spolupracuješ, abys nesplácela chladností a neužitečností lásku, která ti byla vlita k Písmu svatému, zvláště ke svatým evangeliím a jejich vznešenému učení. Evangelia a jejich pravdy ti mají svítit jako maják a můj život ti má být vzorem, podle kterého máš zaříditi svůj život. Pamatuj na to, jak je to pro tebe důležité a nutné, věnovat tomu všemu snahu, jak mnoho útěchy tím můžeš poskytnout mému Synu a Pánovi a jak se budu cítit povinna se chovat k tobě jako Matka a Učitelka. Boj se nebezpečí nevšímavosti k božskému volání, protože to je příčina ztráty nescetných duší. Protože ty dostáváš tak mnoho a tak podivuhodných volání od milosrdného a všemohoucího Boha, jaká by to tedy byla trestuhodná hrubost a jak by ses zošklivila Pánovi, mně i svatým, kdybys na ně neodpovídala.

KAPITOLA IX. JAK BYLA NEJSVĚTĚJŠÍ MARIA POUČENA O ČLÁNCÍCH VÍRY A JAK TYTO VĚDOMOSTI VYUŽÍVALA

96. Nejpevnějším základem našeho ospravedlnění a počátkem veškeré svatosti u lidí je víra v ty pravdy, které byly Bohem zjeveny v jeho svaté Církvi. Pán jako nejdovednější Stavitel postavil svou církev na pevné skále, aby dobře odolala bouřím a přívalům, které na ni přijdou během jejího pozemského trvání (Lk 6,48). Tak moudře opatřena pevnými základy, svými články víry, je církev evangelia nepřemožitelně založena jako jediné pravá, římskokatolická církev. Jedině v ní najdeme jednotu víry, naděje a lásky. Jedině tato církev není rozštěpená růzností názorů a nesrovnalostí, které panují v satanových synagogách. Sekty a kacířství jsou plné tmy a bludů. Vedou boj nejen mezi sebou a se správnými důvody, ale každý bojuje i sám se sebou, neboť se ve stejné době nebo v různých dobách drží rozporuplných a bludných učení. Proti všem takovým bude naše víra vždy vítězit a brány pekelné ji nepřemohou (Mt 16,18) ani v nejmenším bodu, přestože podle proroctví Pána života ji ustavičně tříbí a přesívají jako obilí, jako se to stalo jeho nástupci svatému Petrovi.
97. Aby mohla být naše Královna a Paní, tento obdivuhodný oceán milosti a vědomostí, náležitě poučena o Zákoně evangelia, bylo zapotřebí, aby si osvojila také všechny pravdy katolické víry, kterým budou věřící vždy věřit. Musela obzvláště dobře znát první zásady celého křesťanského učení. Všechny pravdy až k dogmatům, která se měla vztahovat k její osobě, byla nejsvětější Maria schopna svojí obdivuhodnou moudrostí pochopit. Byla tedy, jak budu psát, poučena o všech dogmatech katolické víry spolu s okolnostmi času, místa a způsobu jejich vyhlášení, tak jak se během dějin církve stávala vhodnými a potřebnými. Aby blahoslavenou Pannu poučil zvláště o těchto člancích, udělil jí Pán nepřímé nazírání Boha, takové, jaké jsem již popsala při jiných příležitostech. Během této vize jí byla zjevena nejskrytější tajemství o jeho nevyzpytatelných soudech a prozřetelnosti. Poznala

nekonečnou štědrost, jejímž vlivem se Bůh rozhodl dát člověku dar vlité víry a umožnit mu bez možnosti patření na Boha, aby snadno a rychle došel k jeho poznání, a to bez otálení, čekání nebo hledání tohoto poznání svým omezeným a krátkozrakým pátráním prostřednictvím přirozené vědy. Neboť ihned, jakmile se začíná rozvíjet rozum, nás naše katolická víra povznáší k jistému poznání nejen Boha ve třech Osobách, ale i člověčenství Krista, našeho Pána, a také prostředků k získání věčného života. Toho všeho není dosaženo neplodnou a sterilní lidskou vědou, pokud není mysl naplněna silou a ctností božské víry.

- 98.** V této vizi tedy naše velká Královna jasně viděla a poznala všechna tato tajemství a všechno, co obsahují. Viděla, jak svatá Církev hned na samém začátku navrhla čtrnáct zvláštních článků katolické víry a jak později v různých dobách definovala mnoho pravd a dogmat, která jsou v nich a v Písmě svatém obsažena, jako v kořenech připravených k obdělávání a přinášení ovoce. Když to všechno v této vizi zhlédla, viděla to pak také v nejsvětější Kristově duši jako v zrcadle, kde celé toto dílo božského učení vzniklo. Pak se nebeská Kněžna radila se svým Pánem ohledně praktického používání těchto článků víry ve svém životě. Pán jí řekl, že Ona má být první, která má jedinečným a nejvyšším dokonalým způsobem věřit a prakticky používat každý článek božské víry. Co se týče prvního ze sedmi článků, které pojednávají o Bohu, poznala, že je jen jeden Bůh, nezávislý, nezbytný, nekonečný, nezměrný ve svých vlastnostech a ctnostech, neměnitelný a věčný. Poznala také, jak je pro tvory spravedlivé a potřebné, aby věřili a vyznávali tyto pravdy. vzdala díky za zjevení tohoto prvního článku víry a prosila svého nejsvětějšího Syna, aby pokračoval ve své přízni k lidskému pokolení udělováním milosti, aby lidé těmto pravdám věřili a přijímali je. V tomto neomylném, i když skrytém světle viděla bezbožnost modlářství a s nepopsatelnou lítostí a hořkostí plakala nad takovým poblouzněním. Ve snaze o nápravu tohoto stavu se horlivě cvičila ve víře, klanění se Bohu a vykonala mnoho jiných činů zbožnosti, které jí byly vnuknuty vnitřním citem pro tuto povinnost.

99. Pak došli ke druhému článku víry, že je Bůh Otec. Přesvatá Panna byla poučena, jak je třeba vést lidi k víře v Nejsvětější Trojici a jiné výroky, které vysvětlují tajemství tří Osob v jediném Bohu, a jak mají lidé dojít k plnému poznání závěrečné fáze svého života, jejího správného dosažení a získání užitku z ní. Porozuměla tomu, proč se osoba Otce nemohla narodit nebo pocházet od někoho jiného, a jak je Původcem všeho ostatního. Viděla jasně, jak stvořil nebe i zemi a všechno tvorstvo, jak je Otec bez počátku, ale zároveň je Počátkem všech věcí. Nebeská Paní vzdala díky za tuto pravdu a jménem celého lidského pokolení začala přizpůsobovat své skutky tak, aby se shodovaly s tímto poznáním. Třetí článek, že je Syn Boží a Matka milosti, věřila se zvláštní jasností a pochopením, zvláště co se týče vycházení z Božství niterně. První a nejdůležitější čin tohoto působení v nitru je věčné plození Syna. To se děje od věčnosti působením božského rozumu, jehož účinkem je plozen Syn z Otce, Syn není nižším, nýbrž rovným Otcovi v Božství, ve věčnosti a v nekonečných vlastnostech. Věřila a také pochopila čtvrtý článek, že je Duch Svatý, třetí Osoba, vycházející z Otce a Syna jako z jedné podstaty působením vůle, ve všem rovný Otcovi i Synu. Odlišuje se od nich jen osobou, která je výronem a vycházením nekonečného rozumu a nekonečné vůle. Ačkoli nejsvětější Maria tato tajemství již poznala v dřívějších vizích, byla v této vizi doplněna o poznání okolností a bližšího určení, které jsou spojeny s touto pravdou a článkem katolické víry. Byly také odlišeny hereze, které Lucifer vymyslel a rozséval proti těmto článkům již od doby, co byl svržen z nebe a co se dozvěděl o vtělení Slova. Jako zadostiučnění za všechny tyto bludy vzbuzovala nejsvětější Paní úkony nejdokonalejší víry již dříve popsáním způsobem.
100. Také v pátém článku, že je Pán Stvořitelem nebe i země, nejsvětější Maria všemu dokonale věřila a rozuměla. Poznala, že stvoření věcí, ačkoli je připisováno Otcovi, bylo vykonáno společně všemi třemi Osobami, protože jsou jen jedním Bohem, který je nekonečný, všemohoucí a První Příčinou existence i zachování všeho tvorstva, a že žádná jiná bytost není schopna stvořit nebo učinit něco z ničeho, anebo jinou bytost. Ani anděl nemůže stvořit třeba jen nejmenšího červíček-

ka. Pouze Bůh, který není na nikom závislý, na žádné vyšší ani nižší příčině, může stvořit cokoliv. Poznala, jak je tento článek svaté víry potřebný pro obranu proti Luciferovým bludům, i proto, aby každý věděl a uznával Boha za původce všech věcí. V šestém článku porozuměla znovu všem tajemstvím o předurčení, povolání a konečném ospravedlnění, i tomu, jak zavržení, protože nepoužívali prostředků nabízených jim božským milosrdenstvím, ztratili věčnou blaženost. Nejvěrnější Paní také viděla, jak je dílo spasení společné všem třem Osobám a jak přináležejí zvláště Slovu jako člověku, protože On měl být výkupnou cenou, kterou by Bůh přijal na usmíření za dědičný hřích i za osobní hříchy každého jednotlivce. Naše velká Královna věnovala pozornost všem svátostem a tajemstvím, které Církev přijala a kterým věří, a poznání každé svátosti i tajemství z nich provázela hrdinskými úkony mnoha ctností. V sedmém článku, který obsahuje učení o Božské činnosti v přinášení věčné blaženosti člověku, poznala všechno, co se týče věčné blaženosti smrtelníků v požívání blaženého patření na Boha. Poznala také, jak je pro ně důležité, aby v tuto pravdu věřili a dosáhli věčné blaženosti, a jak se nemají považovat za občany tohoto světa, nýbrž za nebeské občany, kteří zde pouze putují, a mají se tedy velmi utěšovat touto vírou a nadějí na nebe.

- 101.** O osmém článku víry, který se týká božského člověčenství, měla naše Královna podobné vědomosti, provázené ale ještě novými city svého nejčistšího srdce. Věděla, že jako člověk byl počat působením Ducha Svatého, které sama zakusila, a věděla, že to má být článkem svaté víry. Účinky, jež toto vědomí vyvolalo v naší nejmoudřejší Paní, byly nepopsatelné. Pokořovala se pod nejnižší tvory, ba až pod zemský prach. Byla hluboce proniknuta vědomím, že byla stvořena z ničeho. Ona připravila hluboké výkopy a položila pevné základy pokory, na kterých měl Všemohoucí postavit vysokou a vznešenou budovu vlitých vědomostí a vysoké dokonalosti. Naše velká Paní velebila Všemohoucího a vzdávala Mu díky za sebe i za celé lidské pokolení, protože zvolil tak vznešenou cestu pro získání lidských srdcí svojí lidskou přítomností a úzkými vztahy, které s nimi navázal prostřednictvím křesťanské víry. Stejně účinky na Ni měl také devátý článek, že Kris-

tus, náš Pán, se narodil z Marie Panny. Dokonale rozuměla všem tajemstvím obsaženým v tomto dogmatu. Tomu, že byla Bohem vyvolena, aby její panenství zůstalo nedotčené, a přitom byla ze všech tvorů vyvolena za Matku Páně, že tak jako Všemohoucí, tak i Ona se podílela na důstojnosti a vznešenosti tohoto božského díla, že Církev svatá má věřit a považovat to za učení a za jednu ze svých pravd, které předkládá k věření. Nadšena takovým uvažováním o těchto mnohých pravdách, nebeská Paní vzbuzovala úkony tak vznešených ctností, že to není možné vyjádřit lidskými slovy. S plnou vděčností se stravovala ve chválách, klanění a vděčném děkování za každou z nich. Pokořovala se v té míře, ve které byla povýšena, a ponížovala se až do prachu.

- 102.** Desátý z těchto článků je, že Kristus, náš Pán, podstoupil muka a smrt. Jedenáctý, že sestoupil do pekel a vysvobodil duše spravedlivých, které v předpekli očekávaly jeho příchod. Dvanáctý, že vstal z mrtvých. Třináctý, že vstoupil na nebesa a sedí na pravici věčného Otce. Čtrnáctý, že odtud přijde soudit živé i mrtvé při všeobecném soudu, aby odplatil každému podle jeho skutků. Těmto pravdám, tak jako jiným, nejsvětější Maria věřila a hluboce jim rozuměla, jak každé zvlášť, tak i v pořádku, jak jdou po sobě. Poznávala, jak je nutné, aby je lidé měli za pravdu a věřili jim. Ona sama podala náhradu za nedostatek víry těch, kteří těmto pravdám neuvěřili nebo nechtěli uvěřit, a za nedostatky způsobené naší nedokonalou vírou v ně, i za nedostatek patřičné vážnosti, úcty a vděčnosti, které toto božské učení zasluhuje. Celá Církev nazývá naši Královnu nejvyšš šťastnou a požehnanou nejen proto, že uvěřila nebeskému vyslanci (Lk 1,43), ale i proto, že neochvějně věřila ve splnění všech těch tajemství, jež se počala i dokonalá v jejím panenství. Věřila jim za sebe i za všechny Adamovy děti. Ona byla Vítězkou božské víry, která před zraky nebeského dvora rozvinula prapor svaté víry za všechny věřící na zemi. Ona byla první Královnou katolické víry na tomto světě a nikdo se jí nevyrovná. V ní mají všichni katolíci Matku. Proto ti, kteří se k ní utíkají, jsou jejími zvláštními dětmi, protože není žádná pochybnost o tom, že tato laskavá Matka a Velitelka katolické víry pohlíží se zvláštní lás-

kou na ty, kteří Ji následují v této velké ctnosti víry a kteří se ji snaží rozšiřovat a hájit.

- 103.** Mé vypravování by bylo příliš rozvláčné, kdybych chtěla říci všechno, co jsem poznala o víře naší velké Paní. O tom, jak vystihovala všechny okolnosti a tajemství těchto článků víry i všechny pravdy spojené s tímto katolickým učením. Já ovšem nemám dost slov pro to, abych mohla opakovat všechna tajemství, která Jí byla zjevena při těch poradách s jejím božským Učitelem Ježíšem na její pokorné a moudré otázky, skrytá v odpovědích jejího nejmilejšího Syna, kterými odkrýval před jejím zrakem svatá díla, známá jen Matce a Synovi. Mimo to mi bylo sděleno, že není vhodné sdělit o nich lidem vše v tomto smrtelném životě. Ale v nitru nejsvětější Marie byl uložen celý tento Nový zákon a jedině Ona sama jej zachovávala nejvšvůbně, aby ve vhodný čas mohla poskytnout, cokoli by svatá Církev potřebovala. Ó nejšťastnější a nejbláženější Matko! Když je moudrý syn radostí otce (Př 10,1), kdo může popsat radost této velké Královny, když viděla oslavu věčného Otce, které se Mu dostávalo skrze skutky jeho Jednorozeného, který byl také jejím Synem, a když plně vnikla do tajemství obsažených v učení svaté katolické víry?

POUČENÍ, KTERÁ MI DALA NEBESKÁ PANÍ, PŘESVATÁ MARIA

- 104.** Má dcero, lidský rozum není schopen pochopit, co jsem cítila, když jsem prostřednictvím vlitých vědomostí a víry poznala články víry ustanovené mým nejsvětějším Synem pro Církev svatou a jak to působilo na mé schopnosti. Je proto pochopitelné, že marně hledáš slova, kterými bys mohla sdělit, co jsi o tom poznala, neboť všechen pojem o tom je daleko od pochopení a vyslovení těchto tajemství. Přeji si však a žádám, aby sis s velkou úctou a pečlivostí uchovala vzácné poznání a chápání těchto posvátných tajemství. Jako Matka ti připomínám a upozorňuji tě na velké a lstivé snahy tvých nepřátel, kteří tě o ně chtějí oloupit. Buď vždy na stráži, aby tě našli vždy plnou síly, a tvoje čeleď, kterou jsou tvé schopnosti těla i duše, aby byla oděna dvojnásobným rouchem vnitřní i zevnější ostražitosti a mohla odrážet útoky

jejich pokušení (Př 31,17). Mocnou zbraní v boji proti těm, kteří vedou proti tobě boj, musí být učení katolické víry (Řím 1,17), protože pevná víra v ně, jeho stále zachovávání, jakož i ustavičné rozjímání o něm a pamatování na ně osvěcuje duši, zapuzuje omyly, odkrývá satanovy léčky a rozptyluje jeho lži, tak jako sluneční paprsky rozptylují tmavé mraky. Mimo to všechna tato cvičení jsou také výživnou duchovní potravou pro posílení duše v boji Páně.

- 105.** Pokud věřící nepociťují takové a ještě obdivuhodnější účinky víry, není to proto, že by snad víra neměla tu sílu a působnost, aby je přivodila, ale je to tím, že někteří věřící jsou velmi zapomnětliví a nedbalí, jiní se zase oddávají příliš tělesnému a zvířecímu životu a tím překážejí požehnání víry. Myslí na ni zřídka, tak jako by ji ani nikdy nebyli obdrželi. Protože žijí jako pohané, kteří nikdy nepoznali požehnání víry, a pomalu si uvědomují svou nešťastnou nevěru, upadají do větší bezbožnosti než nevěřící. Takový je výsledek jejich ošklivé nevděčnosti a pohrdání tímto vznešeným, největším darem. Od tebe, má nejdražší dcero, žádám, abys s nejhlubší pokorou a vroucí láskou děkovala za dar svaté víry, aby ses v ní cvičila neustávajícími hrdinskými úkony a stále rozjímala o jejích tajemstvích. Tak budeš bez překážky zakoušet její sladké a božské účinky. Čím živější a hlubší bude tvé poznání tajemství víry, tím více a mocněji budou na tebe působit. Pokud budeš s náležitou horlivostí spolupracovat, budeš prospívat v poznání vysokých a podivuhodných tajemství, týkajících se podstaty trojjediného Boha, podstatného spojení božské a lidské přirozenosti, života, smrti a zmrtvýchvstání mého nejsvětějšího Syna a jiných činností Bohočlověka. Tak okusíš jeho sladkost a nashromáždíš hojné ovoce pokoje a věčného života.